

Dziennik Urzędowy L 244

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 49

7 września 2006

Spis treści

I Akty, których publikacja jest obowiązkowa

- ★ **Rozporządzenie Rady (WE) nr 1322/2006 z dnia 1 września 2006 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1470/2001 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz świetlówek kompaktowych ze scaloną elektroniką (CFL-i) pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej** 1
- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1323/2006 z dnia 6 września 2006 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 6

II Akty, których publikacja nie jest obowiązkowa

Komisja

2006/598/WE:

- ★ **Decyzja Komisji z dnia 16 marca 2005 r. w sprawie pomocy państwa, którą Włochy (Region Lazio) zamierzają udzielić celem ograniczenia emisji gazów cieplarnianych (notyfikowana jako dokument nr C(2005) 587) ⁽¹⁾** 8

2006/599/WE:

- ★ **Decyzja Komisji z dnia 6 kwietnia 2005 r. w sprawie programu pomocy państwa, który Włochy zamierzają wprowadzić w życie w zakresie kredytu na rzecz przemysłu stoczniowego (notyfikowana jako dokument nr C(2005) 844) ⁽¹⁾** 17

2006/600/WE:

- ★ **Decyzja Komisji z dnia 4 września 2006 r. ustanawiająca klasy odporności na oddziaływanie ognia zewnętrznego niektórych wyrobów budowlanych dotycząca dachowych płyt warstwowych z dwiema okładzinami metalowymi (notyfikowana jako dokument nr C(2006) 3883) ⁽¹⁾** 24

2006/601/WE:

- ★ **Decyzja Komisji z dnia 5 września 2006 r. w sprawie środków nadzwyczajnych w odniesieniu do niedozwolonego genetycznie zmodyfikowanego organizmu pod nazwą LL RICE 601 w produktach z ryżu (notyfikowana jako dokument nr C(2006) 3932) ⁽¹⁾** 27

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

I

(Akty, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 1322/2006

z dnia 1 września 2006 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1470/2001 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz świetlówek kompaktowych ze scaloną elektroniką (CFL-i) pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 11 ust. 3,

uwzględniając projekt przedstawiony przez Komisję po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA**1.1. Istniejące środki**

- (1) Na mocy rozporządzenia (WE) nr 1470/2001⁽²⁾ („rozporządzenie pierwotne”) Rada nałożyła ostateczne cła antydumpingowe wynoszące od 0 % do 66,1 % na przywóz świetlówek kompaktowych ze scaloną elektroniką (CFL-i) pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej („dochodzenie pierwotne”).
- (2) W wyniku dochodzenia przeprowadzonego zgodnie z art. 13 rozporządzenia podstawowego Rada na mocy rozporządzenia (WE) nr 866/2005⁽³⁾ rozszerzyła ostateczne środki antydumpingowe nałożone na CFL-i pochodzące z Chińskiej Republiki Ludowej na przywóz tego samego produktu wysyłanego z Socjalistycznej Republiki Wietnamu, Islamskiej Republiki Pakistanu i Republiki Filipin.

1.2. Wniosek o przeprowadzenie przeglądu okresowego

- (3) W dniu 3 sierpnia 2004 r. Komisja otrzymała wniosek zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 384/96

ograniczony do zbadania zakresu produktów. Wniosek został złożony przez Steca Batterieladesysteme und Präzisionselektronik GmbH, importera CFL-i pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej („wnioskodawca”). Wnioskodawca importował świetlówki kompaktowe ze scaloną elektroniką zasilane prądem stałym (DC-CFL-i). Wnioskodawca twierdził, że świetlówki DC-CFL-i różnią się pod względem technicznym, fizycznym oraz pod względem ich przeznaczenia końcowego i zastosowania od świetlówek kompaktowych ze scaloną elektroniką zasilanych prądem zmiennym (AC-CFL-i). W dalszej części wniosku wnioskodawca twierdził, że tylko AC-CFL-i powinny być objęte clam antydumpingowymi, ponieważ tylko one wchodziły w zakres dochodzenia pierwotnego. Wobec tego wnioskodawca zwrócił się z wnioskiem o wyraźne wyłączenie DC-CFL-i z zakresu produktów objętych cłem antydumpingowym, a także o odpowiednią zmianę definicji produktu objętego postępowaniem znajdującą się w rozporządzeniu pierwotnym. Wnioskodawca wniósł również o to, by wyłączenie DC-CFL-i miało moc wsteczną.

1.3. Wszczęcie postępowania

- (4) Ustaliwszy, po konsultacji z Komitetem Doradczym, że istnieją wystarczające dowody oparte na domniemaniu faktycznym, Komisja ogłosiła zawiadomieniem („zawiadomienie o wszczęciu postępowania”) opublikowanym w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽⁴⁾ wszczęcie częściowego przeglądu okresowego, zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, ograniczonego do zbadania zakresu produktu.

1.4. Dochodzenie

- (5) Komisja oficjalnie powiadomiła władze Chińskiej Republiki Ludowej („ChRL”), producentów/eksporterów w Chińskiej Republice Ludowej, zainteresowanych importerów wspólnotowych, producentów wspólnotowych oraz stowarzyszenia producentów we Wspólnocie o wszczęciu dochodzenia. Zainteresowane strony otrzymały możliwość przedstawienia swoich opinii na piśmie oraz złożenia wniosku o przesłuchanie w terminie określonym w zawiadomieniu o wszczęciu dochodzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 56 z 6.3.1996, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2117/2005 (Dz.U. L 340 z 23.12.2005, str. 17).

⁽²⁾ Dz.U. L 195 z 19.7.2001, str. 8.

⁽³⁾ Dz.U. L 145 z 9.6.2005, str. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 301 z 7.12.2004, str. 2.

- (6) Komisja poprosiła wszystkie zainteresowane strony i wszystkie inne przedsiębiorstwa, które same zgłosiły się w terminie określonym w powiadomieniu o wszczęciu dochodzenia, o podstawowe informacje dotyczące całkowitych obrotów, wartości i wielkości sprzedaży we Wspólnocie Europejskiej, mocy produkcyjnych, obecnej produkcji, wartości i wielkości całkowitego przywozu CFL-i oraz DC-CFL-i. Komisja zgromadziła i zweryfikowała wszystkie informacje uznane za niezbędne do oceny konieczności zmiany zakresu obowiązujących środków.
- (7) Pięciu producentów/eksporterów w ChRL, jeden producent we Wspólnocie, jeden importer powiązany z producentem eksportującym w ChRL oraz 11 niepowiązanych importerów we Wspólnocie współpracowało podczas tego dochodzenia i złożyło podstawowe informacje, o których mowa w motywie 6 powyżej.

1.5. Okres dochodzenia

- (8) Dochodzenie objęło okres od dnia 1 listopada 2003 r. do dnia 31 października 2004 r. („OOD”).

1.6. Zawiadomienie

- (9) Wszystkie zainteresowane strony zostały poinformowane o zasadniczych faktach i okolicznościach, na podstawie których dokonano niniejszych ustaleń. Zgodnie z art. 20 ust. 5 rozporządzenia podstawowego stronom wyznaczono termin, w którym mają możliwość przedstawienia swoich uwag odnośnie do wymienionego zawiadomienia.
- (10) Ustne i pisemne uwagi przedstawione przez zainteresowane strony zostały uwzględnione, a w stosownych przypadkach ustalenia zostały odpowiednio zmienione.

2. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM

- (11) Produktem objętym postępowaniem jest, zgodnie z definicją w art. 1 rozporządzenia pierwotnego, świetlówka kompaktowa ze scaloną elektroniką, aktualnie oznaczona kodem CN ex 8539 31 90. CFL-i jest kompaktową lampą wyładowczą ze scaloną elektroniką z jedną lub więcej szklanymi rurkami, ze wszystkimi elementami oświetleniowymi i elektronicznymi zamocowanymi do lub wmontowanymi w trzonek lampy. Jak stwierdzono w motywie 11 rozporządzenia Komisji (WE) nr 255/2001 z dnia 7 lutego 2001 r. nakładającego tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz świetlówek kompaktowych ze scaloną elektroniką pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej⁽¹⁾ („rozporządzenie tymczasowe”) i co potwierdzono ostatecznymi ustaleniami rozporządzenia pierwotnego, produkt objęty dochodzeniem jest zaprojektowany tak, by zastąpić zwykłe lampy żarowe, i pasuje do tej samej oprawy co lampy żarowe.
- (12) O ile w trakcie pierwotnego dochodzenia zidentyfikowano różne typy produktu na podstawie, między innymi, okresu eksploatacji, mocy i obudowy lampy, nie wzięto wówczas pod uwagę innego napięcia wejściowego, żadna z zainteresowanych stron nie podniosła także tej kwestii podczas dochodzenia pierwotnego.

3. WYNIKI DOCHODZENIA

3.1. Metodologia

- (13) W celu ustalenia, czy świetlówki kompaktowe ze scaloną elektroniką zasilane prądem stałym (DC-CFL-i) oraz świetlówki kompaktowe ze scaloną elektroniką zasilane prądem zmiennym (AC-CFL-i) powinny być uznane za jeden czy za dwa różne produkty, zbadano czy DC-CFL-i oraz AC-CFL-i posiadają te same podstawowe cechy fizyczne i techniczne oraz zastosowania końcowe. W tym względzie zbadano także możliwość wymiennego stosowania i istnienie konkurencji we Wspólnocie między AC-CFL-i a DC-CFL-i.

3.2. Podstawowe cechy fizyczne i techniczne

- (14) Wszystkie świetlówki kompaktowe ze scaloną elektroniką składają się z dwóch głównych elementów: jednej (lub więcej) rurek wyładowczych z gazem i jednego statecznika elektronicznego. Ogólnie rzecz biorąc, statecznik elektroniczny dostarcza elektrony do rurki wyładowczej z gazem. Elektrony powodują wyładowania elektryczne w gazie, który oddaje energię w postaci światła.
- (15) Napięcie wejściowe dla AC-CFL-i i DC-CFL-i różni się jednak, tj. w przypadku AC-CFL-i mamy do czynienia z napięciem zmiennym, a w przypadku DC-CFL-i z napięciem stałym. W związku z tym elektroniczne stateczniki stosowane w świetłówkach kompaktowych ze scaloną elektroniką zasilanych prądem stałym (DC-CFL-i) muszą się składać z innych części niż te stosowane w świetłówkach kompaktowych ze scaloną elektroniką zasilanych prądem zmiennym (AC-CFL-i), ponieważ muszą spełniać dodatkową funkcję, tzn. zmieniać napięcie stałe w napięcie zmienne, by umożliwić wytworzenie się światła.
- (16) Przemysł wspólnotowy argumentował, że podczas dochodzenia pierwotnego produkt wytwarzany w kraju analogicznym (Meksyku) uznany został za produkt podobny, mimo że świetlówki kompaktowe ze scaloną elektroniką (CFL-i) produkowane w tym kraju przeznaczone były do niższych napięć. Zatem AC-CFL-i stosowane w sieciach niskiego napięcia powinny być uznawane za ten sam produkt co DC-CFL-i. Należy jednak zauważyć, że mimo innego niż we Wspólnocie napięcia w sieciach w Meksyku, zarówno CFL-i produkowane w Meksyku, jak i te wytwarzane we Wspólnocie działają na prąd zmienny. Obie świetlówki pełniły dokładnie te same funkcje, tj. miały zastąpić zwykłe lampy żarowe na odpowiednich rynkach.
- (17) W niniejszym przeglądzie różnica między dwoma typami lamp nie wiąże się jedynie z napięciem, jak w przypadku wyżej wspomnianych świetlówek meksykańskich, ale także z różnicą w układzie zasilania stosowanym w DC-CFL-i oraz w tym stosowanym w AC-CFL-i, który wymaga wykorzystania innych części składowych, a zatem nadaje każdemu typowi lampy inne cechy techniczne.

⁽¹⁾ Dz.U. L 38 z 8.2.2001, str. 8.

3.3. Podstawowe zastosowania końcowe i wymienne stosowanie

- (18) Jak wspomniano powyżej w motywie 11, produkt objęty postępowaniem w dochodzeniu pierwotnym został zaprojektowany tak, by zastąpić zwykłe lampy żarowe.
- (19) Według informacji złożonych przez przemysł wspólnotowy i chińskich producentów eksportujących całkowita konsumpcja świetlówek kompaktowych ze scaloną elektroniką zasilanych prądem stałym (DC-CFL-i) na rynku wspólnotowym stanowi mniej niż 2 % całkowitej konsumpcji CFL-i. Z tego wynika, że świetlówka kompaktowa ze scaloną elektroniką zasilana prądem zmiennym (AC-CFL-i) jest najczęściej przywożonym i stosowanym typem CFL-i na rynku wspólnotowym, tj. prawie 100 % całkowitego przywozu i całkowitej sprzedaży wspólnotowej dotyczący AC-CFL-i.
- (20) Biorąc pod uwagę powyższe, AC-CFL-i zostały zaprojektowane tak, by zastąpić najczęściej używane lampy żarowe, i pasują do tych samych opraw co lampy żarowe. Jako że DC-CFL-i nie korzystają z tego samego napięcia wejściowego, to w przypadku ich zastosowania z oprawą przeznaczoną do zwykłych lamp żarowych nie wytworzą światła. W odwrotnym przypadku, jeśli świetlówkę kompaktową ze scaloną elektroniką zasilaną prądem zmiennym (AC-CFL-i) wkręci się do oprawy, do której dostarczany jest prąd stały, świetlówka także nie wytworzy światła. Co za tym idzie, w celu wytworzenia światła ze świetlówki kompaktowej ze scaloną elektroniką zasilanej prądem stałym musi być doprowadzony prąd stały, a w celu wytworzenia światła ze świetlówki kompaktowej ze scaloną elektroniką zasilanej prądem zmiennym – doprowadzić należy prąd zmienny.
- (21) Ponadto ze świetlówek kompaktowych ze scaloną elektroniką zasilanych prądem zmiennym (AC-CFL-i) korzysta się obecnie dla zastosowań wymienionych w motywie 110 tymczasowego rozporządzenia, tj. w gospodarstwach domowych, przemyśle i dużej liczbie przedsiębiorstw handlowych, takich jak sklepy i restauracje, podczas gdy świetlówki kompaktowe ze scaloną elektroniką zasilane prądem stałym (DC-CFL-i) nie są wykorzystywane, poza rzadkimi wyjątkami, do takich zastosowań. Użytkownicy AC-CFL-i są przeważnie podłączeni do publicznej sieci elektrycznej, podczas gdy DC-CFL-i stosowane są na obszarach bez połączenia z publiczną siecią elektryczną i polegają głównie na innych źródłach dostaw elektryczności (akumulatory, układy wykorzystujące energię słoneczną, ogniwa fotowoltaniczne). Świetlówki kompaktowe ze scaloną elektroniką zasilane prądem stałym znajdują zastosowanie na oddalonych lub wiejskich obszarach w górnictwie, dla oświetlenia schronisk, na biwakach, okrętach itp. Na tej podstawie uznano, że świetlówki kompaktowe ze scaloną elektroniką zasilane prądem stałym nie mogą zastąpić zwykłych lamp żarowych, a zatem AC-CFL-i oraz DC-CFL-i nie można stosować zamiennie.
- (22) Zatem ustalono, że w rozumieniu rozporządzenia pierwotnego za zwykłe lampy żarowe uznaje się lampy stosowane w sieciach z prądem zmiennym.
- (23) Przemysł wspólnotowy twierdził, że – bez względu na powyższe – świetlówki kompaktowe ze scaloną elektroniką zasilane prądem zmiennym (AC-CFL-i) oraz świetlówki kompaktowe ze scaloną elektroniką zasilane prądem stałym (DC-CFL-i) mają to samo podstawowe

zastosowanie końcowe, czyli wytwarzanie światła. W związku z tym należy je uznać za ten sam produkt. W tym względzie przemysł wspólnotowy porównał AC-CFL-i oraz DC-CFL-i do różnych typów samochodów w zależności od posiadania przez nie silnika benzynowego lub silnika wysokopiętnego. Przemysł wspólnotowy podnosił argument, że oba typy samochodów pełniłyby tę samą funkcję, tj. drogowy zmotoryzowany transport indywidualny, a zatem byłyby uznawane za jeden i ten sam produkt.

- (24) Jednakże, pomijając fakt, że określenie, czy samochody z silnikiem benzynowym i samochody z silnikiem wysokopiętnym stanowią jeden i ten sam produkt nie jest przedmiotem niniejszego przeglądu okresowego, powyższe porównanie uznano za nieodpowiednie, ponieważ koncentrowało się na niewłaściwym parametrze (silniku). W niniejszym przypadku właściwym parametrem jest kwestia, czy produkt posiada takie cechy fizyczne i techniczne, by wytworzył światło w zastosowaniu z oprawą przeznaczoną do zwykłej lampy żarowej.
- (25) Niektóre strony twierdziły, że bardzo ograniczona liczba konkretnych modeli AC-CFL-i może działać zasilana zarówno prądem zmiennym, jak i stałym. Lampy te uznano za posiadające te same zastosowania końcowe co AC-CFL-i działające jedynie na prąd zmienny. Zostają zatem uznane za lampy, które stosuje się w sieciach z prądem zmiennym.
- (26) Jak wynika z powyższego, AC-CFL-i oraz DC-CFL-i nie można stosować zamiennie i nie mają one zatem tych samych podstawowych zastosowań końcowych.
- ### 3.4. Konkurencja między AC-CFL-i oraz DC-CFL-i
- (27) Jak wspomniano powyżej, zastosowania AC-CFL-i i DC-CFL-i są różne, dlatego nie można ich stosować zamiennie i zaopatrują one różne rynki. Ponadto, ze względu na ich specyficzne zastosowania końcowe, świetlówki kompaktowe ze scaloną elektroniką zasilane prądem stałym zakupić można tylko w specjalistycznych sklepach lub bezpośrednio od producentów. W odróżnieniu od DC-CFL-i, świetlówki kompaktowe ze scaloną elektroniką zasilane prądem zmiennym można zakupić w większości sklepów przeznaczonych dla masowego konsumenta.
- (28) Jedyńy współpracujący producent z WE twierdził, że na terenach, na których dostępny jest prąd zmienny, konsumenci mogą zdecydować się na zakup paneli fotowoltaicznych i słonecznych, które wytwarzają prąd stały. W związku z tym twierdzono, że świetlówki kompaktowe ze scaloną elektroniką zasilane prądem zmiennym i świetlówki kompaktowe ze scaloną elektroniką zasilane prądem stałym konkurowałyby ze sobą. Należy jednak zauważyć, że wybór między dwoma źródłami energii nie ogranicza się tylko do zastosowania CFL-i ze względu na wymagany poziom inwestycji i wpływ na wszelkie urządzenia elektryczne w danym gospodarstwie domowym. Dlatego nieprawdopodobne jest, aby inwestycje w panele fotowoltaiczne były wyłącznie wynikiem konkurencji między DC-CFL-i i AC-CFL-i. Należy również zauważyć, że DC-CFL-i są droższe niż AC-CFL-i, dlatego uznaje się, że wniosek nie był logiczny z gospodarczego punktu widzenia. Z tego powodu wniosek ten musiał zostać odrzucony.

- (29) Ponieważ DC-CFL-i i AC-CFL-i nie mogą być stosowane w tych samych sieciach energetycznych, stwierdza się, że nie ma konkurencji między wymienionymi typami produktu.

3.5. Rozróżnienie między DC-CFL-i a AC-CFL-i

- (30) Przedstawiony został argument, że nie ma wyraźnego rozróżnienia między DC-CFL-i a AC-CFL-i. W związku z tym należy zauważyć, że pomimo iż zarówno DC-CFL-i, jak i AC-CFL-i objęte są tym samym kodem CN ex 8539 31 90, to łatwo jest je rozróżnić. Aby odróżnić DC-CFL-i od AC-CFL-i, wystarczy przyjąć następujące kryterium: DC-CFL-i nie świecą, jeżeli są zamocowane w oprawie zasilanej prądem zmiennym i zapalone.
- (31) Ponadto DC-CFL-i są wyraźnie oznakowane, tzn. na produkcie umieszczona jest informacja o niskim napięciu wejściowym, aby zapobiec stosowaniu takich lamp przez konsumentów do opraw zasilanych prądem zmiennym, a co za tym idzie – zniszczeniu ich.

4. WNIOSKI DOTYCZĄCE ZAKRESU PRODUKTU

- (32) Z powyższych ustaleń wynika, że DC-CFL-i i AC-CFL-i różnią się pod względem fizycznym i technicznym oraz pod względem ich podstawowych zastosowań końcowych. Świetlówek nie można stosować zamiennie i nie konkurują one z sobą na rynku wspólnotowym. Na tej podstawie stwierdza się, że DC-CFL-i i AC-CFL-i są dwoma różnymi produktami, a obowiązujące cło antydumpingowe nałożone na przywóz CFL-i pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej nie powinno być stosowane do przywozu DC-CFL-i. Z powyższego wynika również, że DC-CFL-i nie były przedmiotem pierwotnego dochodzenia, pomimo że w rozporządzeniu pierwotnym nie zostało to wyraźnie powiedziane.
- (33) Na podstawie powyższych ustaleń należy uściślić zakres stosowania obowiązujących środków poprzez zmianę rozporządzenia pierwotnego.
- (34) Ponieważ środki nałożone rozporządzeniem (WE) nr 1470/2001 rozszerzono rozporządzeniem (WE) nr 866/2005 na przywóz CFL-i wysyłanych z Wietnamu, Pakistanu i/lub Filipin, nawet jeżeli zostały zgłoszone jako pochodzące z Wietnamu, Pakistanu lub Filipin, rozporządzenie to należy odpowiednio zmienić.

5. WNIOSEK O STOSOWANIE Z MOCĄ WSTECZNĄ

- (35) Biorąc pod uwagę wnioski zawarte w motywach 32 i 33 powyżej, z których wynika, że DC-CFL-i nie stanowiły części produktu objętego dochodzeniem pierwotnym,

w wyniku którego na przywóz CFL-i z Chińskiej Republiki Ludowej nałożono środki antydumpingowe, uściślenie zakresu produktu powinno mieć moc wsteczną do daty nałożenia obowiązujących ostatecznych ceł antydumpingowych.

- (36) W związku z tym ostateczne cła antydumpingowe zapłacone na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 1470/2001 od przywozu CFL-i do Wspólnoty powinny zostać zwrócone w przypadku tych transakcji przywózowych, które dotyczyły DC-CFL-i. O zwrot należy się zwrócić do krajowych organów celnych zgodnie z obowiązującym krajowym ustawodawstwem celnym i nie naruszając zasobów własnych Wspólnoty, w szczególności art. 7 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 z dnia 22 maja 2000 r. wykonującego decyzję 94/728/WE, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot⁽¹⁾,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 1470/2001 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) artykuł 1 ust. 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Niniejszym nakłada się ostateczne cło antydumpingowe na przywóz kompaktowych lamp wyładowczych ze scaloną elektroniką zasilanych prądem zmiennym (w tym kompaktowych lamp wyładowczych ze scaloną elektroniką zasilanych zarówno prądem zmiennym, jak i prądem stałym), z jedną lub więcej szklanymi rurkami, ze wszystkimi elementami oświetleniowymi i elektronicznymi częściami składowymi przymocowanymi do trzonka lampy lub w niego wmontowanymi, objętych kodem CN ex 8539 31 90 (kod TARIC 8539 31 90*91 od dnia 10 września 2004 r., kod TARIC 8539 31 90*95 od dnia 11 września 2004 r.) i pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej.”;

- 2) artykuł 2 ust. 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Sumy zabezpieczone tymczasowym cłem antydumpingowym na mocy rozporządzenia (WE) nr 255/2001, nałożonym na przywóz kompaktowych lamp wyładowczych ze scaloną elektroniką zasilanych prądem zmiennym (w tym kompaktowych lamp wyładowczych ze scaloną elektroniką zasilanych zarówno prądem zmiennym, jak i prądem stałym), z jedną lub kilkoma szklanymi rurkami, ze wszystkimi elementami oświetleniowymi i elektronicznymi częściami składowymi przymocowanymi do trzonka lampy lub w niego wmontowanymi, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej są pobierane według stawki ostatecznie nałożonego cła. Sumy zabezpieczone cłem tymczasowym na mocy rozporządzenia (WE) nr 255/2001, nałożonym na przywóz towarów produkowanych przez Zhejiang Sunlight Group Co., pobiera się według stawki ostatecznie nałożonej na przywóz towarów wyprodukowanych przez Zhejiang Yankon Group Co., Ltd (dodatkový kod TARIC A241).”.

⁽¹⁾ Dz.U. L 130 z 31.5.2000, str. 1.

Artykuł 2

Artykuł 1 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 866/2005 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Ostateczne cło antydumpingowe wynoszące 66,1 %, nałożone rozporządzeniem (WE) nr 1470/2001 na przywóz kompaktowych lamp wyładowczych ze scaloną elektroniką zasilanych prądem zmiennym (w tym kompaktowych lamp wyładowczych ze scaloną elektroniką zasilanych zarówno prądem zmiennym, jak i stałym), z jedną lub więcej szklanymi rurkami, ze wszystkimi elementami oświetleniowymi i elektronicznymi częściami składowymi przymocowanymi do trzonka lampy lub w niego wmontowanymi, objętych kodem CN ex 8539 31 90 (kod TARIC 8539 31 90*91 do dnia 10 września 2004 r., kod TARIC 8539 31 90*95 od dnia 11 września 2004 r.) i pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, niniejszym rozszerza się na kompaktowe lampy wyładowcze ze scaloną elektroniką zasilane prądem zmiennym (w tym kompaktowe lampy wyładowcze ze scaloną elektroniką zasilane zarówno prądem zmiennym,

jak i stałym), z jedną lub więcej szklanymi rurkami, ze wszystkimi elementami oświetleniowymi i elektronicznymi częściami składowymi przymocowanymi do trzonka lampy lub w niego wmontowanymi, wysyłane z Wietnamu, Pakistanu i/lub Filipin, nawet jeżeli zostały zgłoszone jako pochodzące z Wietnamu, Pakistanu lub Filipin (kod TARIC 8539 31 90*92).”.

Artykuł 3

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 9 lutego 2001 r.

2. Wszelkie zwroty ceł antydumpingowych zapłaconych na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1470/2001 w okresie od 9 lutego 2001 r. do daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia są dokonywane w sposób nienaruszający przepisów rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1150/2000 wykonującego decyzję 94/728/WE, Euratom, w szczególności jego art. 7.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 1 września 2006 r.

W imieniu Rady
E. TUOMIOJA
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1323/2006**z dnia 6 września 2006 r.****ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 3223/94 z dnia 21 grudnia 1994 r. w sprawie szczegółowych zasad stosowania ustaleń dotyczących przywozu owoców i warzyw⁽¹⁾, w szczególności jego art. 4 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie (WE) nr 3223/94 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w jego Załączniku.

(2) W zastosowaniu wyżej wymienionych kryteriów standardowe wartości w przywozie powinny zostać ustalone w wysokościach określonych w Załączniku do niniejszego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości w przywozie, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 3223/94, ustalone są zgodnie z tabelą zamieszczoną w Załączniku.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 7 września 2006 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 6 września 2006 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 337 z 24.12.1994, str. 66. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 386/2005 (Dz.U. L 62 z 9.3.2005, str. 3).

ZAŁĄCZNIK

do rozporządzenia Komisji z dnia 6 września 2006 r. ustanawiającego standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	052	83,4
	999	83,4
0707 00 05	052	85,3
	999	85,3
0709 90 70	052	85,1
	999	85,1
0805 50 10	388	63,0
	524	47,9
	528	58,0
	999	56,3
0806 10 10	052	74,7
	220	178,5
	400	181,8
	624	105,2
	999	135,1
0808 10 80	388	87,1
	400	95,4
	508	80,5
	512	100,7
	528	59,3
	720	81,1
	800	174,2
	804	107,2
	999	98,2
0808 20 50	052	105,7
	388	91,7
	720	88,3
	999	95,2
0809 30 10, 0809 30 90	052	114,3
	999	114,3
0809 40 05	052	70,3
	066	44,7
	098	41,6
	624	150,5
	999	76,8

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 750/2005 (Dz.U. L 126 z 19.5.2005, str. 12). Kod „999” odpowiada „innym pochodzeniom”.

II

(Akty, których publikacja nie jest obowiązkowa)

KOMISJA

DECYZJA KOMISJI

z dnia 16 marca 2005 r.

w sprawie pomocy państwa, którą Włochy (Region Lazio) zamierzają udzielić celem ograniczenia emisji gazów cieplarnianych

(notyfikowana jako dokument nr C(2005) 587)

(jedynie tekst w języku włoskim jest autentyczny)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2006/598/WE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

(2) Włochy odpowiedziały dnia 23 lipca 2003 r.

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 88 ust. 2 akapit pierwszy,

(3) Spółka ACEA SpA (zwana dalej „ACEA”), będąca beneficjentem pomocy, odpowiedziała dnia 8 września 2003 r. Dnia 15 września 2003 r. ww. odpowiedź wraz z licznymi pozostałymi wnioskami została przesłana do Włoch celem przedstawienia uwag. Wnioski dotyczyły:

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w szczególności jego art. 62 ust. 1 lit. a),

— kopii wstępnego porozumienia akcjonariuszy/udziałowców ACEA oraz Electrabel w zakresie utworzenia AEP;

po wezwaniu zainteresowanych stron do przedstawienia swoich uwag zgodnie z wyżej wymienionymi artykułami⁽¹⁾ oraz uwzględniając te uwagi,

— warunków do przeniesienia działalności spółki ACEA do AEP, w szczególności biorąc pod uwagę przedmiotowy środek;

a także mając na uwadze, co następuje:

— objętej odzyskaniem działalności spółki ACEA.

I. POSTĘPOWANIE

(1) Decyzją z dnia 13 maja 2003 r., o której Włochy zostały poinformowane pismem z tego samego dnia, Komisja postanowiła wsząć postępowanie wyjaśniające w zakresie przedmiotowej pomocy zgodnie z art. 88 ust. 2 i wezwała Włochy oraz zainteresowane strony do przedstawienia uwag⁽²⁾.

(4) Włochy odpowiedziały początkowo dnia 18 marca 2004 r., a następnie dnia 29 kwietnia 2004 r.

⁽¹⁾ Dz.U. C 188 z 8.8.2003, str. 8.

⁽²⁾ Patrz: uwaga 1.

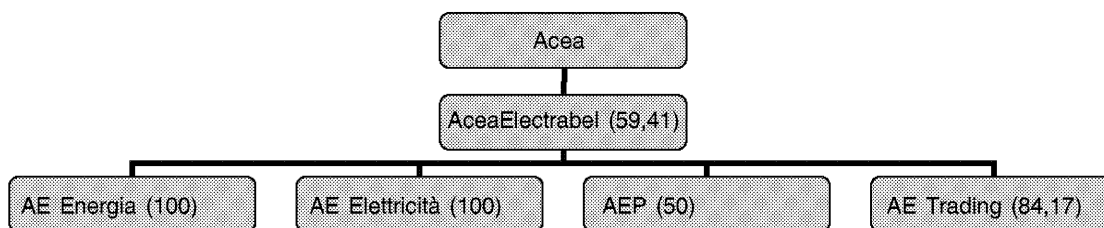
II. OPIS POMOCY

- (5) Początkowo pomoc dotyczyła dwóch projektów w zakresie oszczędności energii finansowanych przez region Lazio: sieci ciepłowniczej oraz elektrowni wiatrowej. Obydwa projekty zostały uznane za zgodne ze wspólnym rynkiem, lecz zdecydowano rozpocząć w przypadku pierwszego projektu postępowanie zgodnie z art. 6 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. na podstawie orzecznictwa „Deggen-dorf”⁽³⁾. Projekt dotyczy sieci ciepłowniczej na obszarze Torino Mezzocamino w okolicach Rzymu. Sieć będzie zasilana energią wytworzoną przez układ kogeneracyjny będący przedmiotem ponownego wzmocnienia oraz konwersji, która dostarczy ciepło do nowej dzielnicy. Dwie pozostałe dzielnice w pobliżu Rzymu – Torino Sud oraz Mostacciano – są już podłączone do centrali kogeneracji energii elektrycznej poprzez sieć ciepłowniczą. Nowy projekt dotyczy poszerzenia sieci, której przewody będą miały zasięg 14 km.
- (6) Koszty inwestycji tego projektu wynoszą 9 500 000 EUR. Ograniczają się one do wysokości inwestycji dotyczącej systemu dystrybucji ciepła za wyjątkiem niedawno wzmocnionej turbiny. Suma pomocy wynosi 3 800 000 EUR.

- (7) Podstawę prawną środka pomocy stanowi decyzja Zgromadzenia Regionalnego regionu Lazio nr 4556 z dnia 6 sierpnia 1999 r. (*Deliberazione della Giunta Regionale del Lazio n. 4556 del 6 agosto 1999*), na mocy której wybrano projekty finansowane ze środków z tytułu podatku za emisję dwutlenku węgla (carbon tax). Środek jest finansowany ze środków uzyskanych z tytułu podatku za emisję dwutlenku węgla wprowadzonego na mocy ustawy budżetowej (*legge finanziaria*) zatwierdzonej 23 grudnia 1998 r. (*legge n. 448/98*). Na mocy rozporządzenia Ministra Środowiska nr 337 z dnia 20 lipca 2000 r. (*decreto n. 337 del Ministero dell' Ambiente*) ustalono kryteria i wymagania, jakie Region musi spełniać wydatkując środki uzyskane z tytułu wyżej wymienionego podatku.

III. BENEFICJENCI POMOCY

- (8) Beneficjentem pomocy była spółka ACEA, byłe rzymskie przedsiębiorstwo komunalne (*azienda municipalizzata*). Po szeregu reorganizacji, które obejmowały wiele spółek, między innymi Electrabel, obecnie beneficjentem jest inna spółka, l'AcceaElectrabel Produzione (AEP). Spółka AEP jest w 50 % kontrolowana przez Electrabel Italia oraz w 50 % przez AceaElectrabel. Pierwsza z nich jest w 100 % kontrolowana przez Electrabel (Belgia). Druga z nich w 40,59 % jest kontrolowana przez Electrabel Italia oraz w 59,41 % przez ACEA.

Uwaga: schemat koncernu ACEA; cyfry w nawiasie wskazują poziom kontroli spółki dominującej, pozostała część należy do Electrabel Italia, włoskiej spółki zależnej belgijskiej grupy kapitałowej Electrabel.

IV. POWODY WSZCZĘCIA POSTĘPOWANIA OKREŚLONEGO W ART. 88 UST. 2

- (9) Zdaniem Komisji⁽⁴⁾ przedmiotowy projekt był zgodny z postanowieniami wytycznych w sprawie ochrony środowiska. Komisja wyraziła jednak wątpliwości oraz postanowiła wszcząć postępowanie wyjaśniające, gdyż według niej należało zastosować zasady i kryteria określone przez Trybunał w orzecznictwie dotyczącym sprawy „Deggen-dorf”.

- (10) Okazało się więc, iż beneficjent, spółka ACEA, była jednym z tak zwanych przedsiębiorstw komunalnych (przedsiębiorstw użyteczności publicznej zarządzanych przez lokalne jednostki administracji publicznej) sektora energetycznego, które skorzystały z programów pomocy rozpatrywanych w decyzji Komisji 2003/193/WE z dnia 5 czerwca 2002 r.⁽⁵⁾ w sprawie pomocy państwa w formie zwolnień podatkowych oraz pożyczek preferencyjnych udzielonych przez Włochy na rzecz przedsiębiorstw użyteczności publicznej z większościowym udziałem państwa. Choć decyzja ta dotyczy jedynie programów pomocy samych w sobie i nie zajmuje się sytuacją poszczególnych beneficjentów, przynajmniej jeden z programów pomocy był przeznaczony dla wszystkich przedsiębiorstw, które odpowiadały wymaganym warunkom i wówczas spółka ACEA spełniała ww. warunki.

⁽³⁾ Wyrok sądu z dnia 15 maja 1997 r., sprawa C-355/95 P (Textilwerke Deggen-dorf GmbH/Komisja Wspólnot Europejskich oraz Republika Federalna Niemiec), zbiór 1997, str. I-2549.

⁽⁴⁾ Punkt 3.4 decyzji o wszczęciu postępowania C(2003) 1468 ośt. z 13.5.2003 w sprawie pomocy N 90/2002.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 77 z 24.3.2003, str. 21.

- (11) Komisja w decyzji 2003/193/WE uznała, iż te niezgłoszone programy są niezgodne z wspólnym rynkiem i niezgodne z prawem i poleciła w art. 3 Państwu włoskiemu odzyskanie kwot ewentualnie wypłaconych tytułem ww. programów. ACEA zaskarżyła tą decyzję przed Sądem Pierwszej Instancji ⁽⁶⁾ twierdząc, że korzystała z przedmiotowej pomocy. Sprawozdania finansowe spółki ACEA wyraźnie odnoszą się do ryzyka związanego z odzyskaniem, jak na przykład sprawozdanie półroczne z września 2004 r. ⁽⁷⁾.
- (12) W wyniku dwóch monitów wysłanych przez Komisję do władz Włoch celem przypomnienia o obowiązku odzyskania ww. kwot, władze Włoch poinformowały Komisję, po ponad dwóch latach od przyjęcia decyzji 2003/193/WE, iż jeszcze usiłują wypełnić swoje zobowiązanie w zakresie odzyskania kwot poprzez przyjęcie i realizację odpowiednich środków administracyjnych. Między innymi nie wyjaśniły, czy odzyskano już kwoty, z których skorzystała spółka ACEA. Na podstawie powyższych informacji należy stwierdzić, iż ACEA otrzymała i jeszcze nie zwróciła kwot pomocy w ramach niezgodnych ze wspólnym rynkiem programów ocenionych w przypadku będącym przedmiotem decyzji 2003/193/WE.
- (13) W związku z powyższym Komisja uznała, iż nie może określić kwoty pomocy, którą ACEA już otrzymała i którą musi zwrócić.
- (14) Z drugiej strony Komisja uznała, iż nie może oszacować wyniku kumulacyjnego „starej” oraz „nowej” pomocy i jej prawdopodobnego zakłócającego wpływu na wspólny rynek.
- (17) Włochy przeczą, iż taki środek stanowił pomoc, ze względu na to, iż chodzi o projekt lokalny niemający wpływu na wymianę handlową; poza tym, zważywszy, że ogrzewanie nie jest zbywalne i że nie może być uważane za substytut pozostałych źródeł energii, konkurencja nie została zakłócona.
- (18) Włochy kwestionują zastosowanie orzecznictwa Deggen-dorf przedstawiając uwagi wyszczególnione od punktu 19 do 23.
- (19) Zdaniem Włoch orzecznictwo Deggen-dorf nie ma zastosowania w zakresie przedmiotowej pomocy ze względu na odmienny charakter sprawy. Przedmiotowa pomoc jest regionalna (udzielona przez władze regionowi Lazio), podczas gdy pomoc udzielona przedsiębiorstwom komunalnym miała charakter państwowy.
- (20) Włochy przyznają, iż brak jest bezwzględnej tożsamości beneficjentów. Orzecznictwo Deggen-dorf ma zastosowanie jedynie w indywidualnych przypadkach, a nie w odniesieniu do programów pomocy.
- (21) Zdaniem Włoch orzecznictwo Deggen-dorf powinno mieć zastosowanie jedynie do ostatecznych decyzji, natomiast decyzja Komisji nie jest ostateczna ze względu na wniesione odwołanie od tej decyzji. Włochy przyznają, iż nie można naciskać na politykę państw członkowskich przed wyczerpaniem wszystkich środków ochrony przewidzianych Traktatem.
- (22) Włochy uważają, iż Komisja posługuje się orzecznictwem Deggen-dorf w zbyt szerokim zakresie i zauważa, iż możliwym skutkiem może być zaprzestanie zgłaszania przez państwa członkowskie.

V. UWAGI WŁOCH ORAZ ZAINTERESOWANYCH STRON TRZECICH

1.1. Uwagi Włoch

- (15) Argumentacja władz Włoch została wyszczególniona w punktach od 16 do 27.
- (16) Włochy poruszyły kwestię tożsamości beneficjentów, która zmieniała się od daty decyzji Komisji o wszczęciu postępowania. Włochy podkreślają wręcz, iż beneficjent pomocy zmienił się jeszcze przed tą datą. Włochy przyznają, iż Komisja nie była poinformowana o tych okolicznościach przed decyzją o wszczęciu postępowania. Zmiana beneficjenta skutkowałaby tym, iż orzecznictwo Deggen-dorf nie miało by zastosowania i że niniejsze postępowanie byłoby bezprzedmiotowe.
- (23) Na koniec podkreśla pozostałe dwa aspekty przedmiotowego projektu, które nie stanowiły poparcia dla zastosowania orzecznictwa Deggen-dorf: a) cele oszczędności energetycznej projektu są zgodne z polityką Komisji oraz polityką wspólnotową; b) ACEA była poszkodowana w stosunku do innych przedsiębiorstw komunalnych oraz Komisja wywierała nacisk na pojedynczy podmiot za pomocą środków niezgodnych z prawem.
- (24) W odpowiedzi na pytania komisji Włochy przedstawiają uwagi wyszczególnione w punktach od 25 do 27.
- (25) Wstępne porozumienie akcjonariuszy wykazuje, iż AEP poddana jest podwójnej kontroli: ACEA oraz Electrabel.

⁽⁶⁾ Sprawa T-297/02 (Dz.U. C 289 z 23.11.2002, str. 37).

⁽⁷⁾ Dostępny na stronie internetowej spółki ACEA: www.aceaspa.it

(26) W umowie o wspólnym przedsięwzięciu (joint venture) nie wzięto pod uwagę przedmiotowego projektu, ani decyzji w sprawie odzyskania pomocy.

(27) ACEA prowadzi różnego rodzaju działalność i nie można określić, której z nich będzie dotyczyło odzyskanie pomocy.

1.2. Uwagi stron trzecich

(28) ACEA jako beneficjent pomocy przedstawiła wiele uwag, które w większej części pokrywają się z uwagami Włoch. Dodaje ona jednak trzy uwagi dotyczące przede wszystkim zastosowania orzecznictwa Deggendorf.

(29) Pierwszy dodatkowy argument ACEA: w rzeczy samej przeciwnie do sprawy Deggendorf, nie ma poważnych i pilnych powodów, aby przystąpić do odzyskania pomocy oraz nie upłynął długi okres czasu od przyjęcia decyzji w sprawie niezgodnej z prawem pomocy.

(30) Drugi argument ACEA podkreśla fakt, iż raz jeszcze w przeciwieństwie do sprawy Deggendorf, nie można przypisać spółce ACEA żadnej odpowiedzialności lub działań przeciwnych odzyskaniu; przeciwnie, ACEA oświadcza, iż jest przygotowana na zwrot i wyjaśnia, iż opóźnienie nie jest od niej zależne.

(31) Trzeci dodatkowy argument ACEA: Komisja nie stosuje spójnie orzecznictwa Deggendorf. ACEA przywołuje decyzję Komisji 1998/466/WE⁽⁸⁾ dotyczącą Société française de production (zwaną dalej „SFP”), w której cytuje się poprzednią negatywną decyzję dotyczącą tego samego beneficjenta bez zastosowania orzecznictwa Deggendorf.

VI. OCENA

(32) Oceniając niniejszy przypadek analizuje się przede wszystkim, czy przedmiotowy środek stanowi pomoc i czy można uznać go za zgodny w świetle Traktatu.

(33) Po drugie należy określić tożsamość beneficjenta i ocenić zastosowanie orzecznictwa Deggendorf.

1.1. Istnienie pomocy

(34) Liczne uwagi ze strony Włoch oraz ACEA dotyczą zakwalifikowania projektu przez Komisję jako pomoc.

(35) Projekt finansowany jest z zasobów pochodzących z rządowego budżetu regionalnego i pochodzi z przychodów z tytułu podatku za emisję dwutlenku węgla „carbon tax”, ustanowionego ustawą budżetową (*legge finanziaria*) na rok 1999. Pierwszy warunek istnienia pomocy jest spełniony.

(36) Środek jest wybiórczy, gdyż jest przychylny jednemu przedsiębiorstwu, początkowo ACEA i obecnie AEP. Drugi warunek istnienia pomocy jest spełniony.

(37) Jeśli chodzi o wpływ na wymianę handlową, zgodnie z pkt 3.1. decyzji o wszczęciu postępowania: „Ciepło nie jest przedmiotem wymiany, ale może zastępować pozostałe główne lub drugorzędne produkty energetyczne, które same w sobie są przedmiotem wymiany.”.

(38) Potwierdzeniem powyższego są inne decyzje Komisji, na przykład decyzja dotycząca Włoch, Regionu Piemont, w sprawie pomocy na ograniczenie emisji zanieczyszczeń (N614/02)⁽⁹⁾, w której oświadcza się, iż projekt ciepłowniczy „pozwoli rodzinom zastąpić ciepło innymi podstawowymi lub drugorzędnymi źródłami energii, takimi jak ropa naftowa lub elektryczność, które są przedmiotem wymiany pomiędzy państwami członkowskimi”.

(39) Celem sieci ciepłowniczej jest zastąpienie indywidualnego ogrzewania mieszkań w całej dzielnicy. Innymi słowy ogrzewanie dostarczone poprzez generator ciepła sieci ciepłowniczej zastępuje ciepło generowane przez małe kotły zasilane innymi źródłami energii takimi jak ropa, gaz lub elektryczność. Ropa, gaz oraz elektryczność są przedmiotem wymiany pomiędzy państwami członkowskimi. Istnieje skutek zamienny, z powodu którego przedmiotowy projekt wpływa na wymianę handlową. W każdym razie, zarówno ACEA, jak i Electrabel są spółkami, które prowadzą działalność w wielu różnych sektorach, w szczególności w sektorze energetycznym oraz wytwarzania energii, w obrębie którego istnieje handel wewnątrzspółnotowy. Trzeci warunek istnienia pomocy jest spełniony.

⁽⁸⁾ Decyzja z dnia 21 stycznia 1998 r. (Dz.U. L 205 z 22.7.1998, str. 68).

⁽⁹⁾ Dz.U. C 6 z 10.1.2004, str. 21.

- (40) W końcu środek zakłóca konkurencję, gdyż sprzyja jednemu przedsiębiorstwu, którego pozycja na globalnym rynku energetycznym może zostać wzmocniona, powodując w ten sposób zmianę warunków rynkowych. Wpływ na wymianę oraz zakłócenie konkurencji spowodowane tym środkiem wydają się w ten sposób być potwierdzone i spójne z konkluzjami Komisji w innych przypadkach⁽¹⁰⁾.
- (41) Wszystkie cztery warunki istnienia pomocy są spełnione. Komisja stwierdza, iż przedmiotowy projekt należy uznać za pomoc.
- (42) Inwestycja do której się odwołujemy jest zerowa ze względu na fakt, iż alternatywne rozwiązanie to indywidualne ogrzewanie mieszkań. Poza tym rozbudowanie sieci nie powoduje oszczędności w zakresie kosztów. W związku z powyższym, zdaniem Komisji, cały koszt inwestycyjny kwalifikuje się do pomocy. Przyznana pomoc odpowiada maksymalnej intensywności brutto 40 %.
- (43) Jeżeli chodzi o kwalifikujące się do pomocy koszty inwestycji oraz intensywność pomocy, projekt ciepłowniczy sam w sobie jest zgodny z punktami 30 oraz 37 wytycznych w sprawie ochrony środowiska.

1.2. Zgodność pomocy

- (42) Jeśli chodzi o zgodność przedmiotowej pomocy ze wspólnym rynkiem na podstawie art. 87 ust. 3 lit. c) Komisja uznaje, iż projekt jest skierowany na realizację celów w zakresie ochrony środowiska. Następnie Komisja ocenia, czy przedmiotowy środek może podlegać postanowieniom przewidzianym w wytycznych w sprawie ochrony środowiska. Komisja skupiła się szczególnie na punktach 30–37.
- (43) Punkt 30 wytycznych w sprawie ochrony środowiska stanowi, iż „inwestycje w sektorze oszczędności energii zgodnie z punktem 6, uznaje się za równorzędne z inwestycjami w zakresie ochrony środowiska. Mają one kluczową rolę w celu oszczędnej realizacji celów wspólnotowych w zakresie ochrony środowiska. Inwestycje te mogą więc korzystać z pomocy inwestycyjnej o intensywności podstawowej równej 40 % kwalifikujących się kosztów.”.
- (44) W zakresie przedmiotowego projektu tylko inwestycja w sieć ciepłowniczą obejmującą sieć dystrybucji ciepła oraz odpowiednie elementy dodatkowe podlega pomocy. Władze regionalne regionu Lazio dostarczyły Komisji dokumentację techniczną oraz ekonomiczną potwierdzającą, iż planowana sieć ciepłownicza rzeczywiście umożliwiłaby poważny postęp w zakresie oszczędności energetycznej w stosunku do obecnej sytuacji – lub sytuacji poprzedzającej inwestycję – *ceteris paribus*. W związku z powyższym punkt 30 wytycznych w sprawie ochrony środowiska ma zastosowanie.
- (45) Punkt 37 wytycznych w sprawie ochrony środowiska stanowi, iż „kwalifikujące się koszty ograniczają się wyłącznie do dodatkowych kosztów inwestycyjnych niezbędnych do osiągnięcia celów w zakresie ochrony środowiska.”.
- (46) Na podstawie takiej analizy Komisja mogłaby uznać projekt sam w sobie za zgodny z postanowieniami w zakresie pomocy państwa. Przy przyjęciu takiej decyzji Komisja wypośredkowała pomiędzy kwestiami środowiskowymi a polityką konkurencji. Tak jak wskazano w punkcie 4 wytycznych w sprawie ochrony środowiska „[I] konieczność wzięcia pod uwagę w perspektywie długoterminowej wymogów środowiskowych nie oznacza, że każda pomoc musi zostać zatwierdzona”.
- (47) Przyjęcie punktu widzenia Włoch, zgodnie z którym Komisja powinna przyjąć projekt skierowany na realizację celów w zakresie ochrony środowiska, oznaczałoby pominięcie faktu, iż to co najbardziej jest istotne w zakresie postanowień dotyczących konkurencji to sposób w jaki osiąga się cel. Według ustalonego orzecznictwa, Komisja przygotowując wytyczne dotyczące sposobu rozpatrywania zgłoszeń w zakresie pomocy państwa, wskazuje państwom członkowskim, jak osiągnąć cele w zakresie ochrony środowiska nie zakłócając konkurencji. Cel środowiskowy nie usprawiedliwia jednak odstępstwa od ogólnych reguł oraz zasad dotyczących środków pomocy państwa bez względu na ich cel.

1.3. Tożsamość beneficjenta

- (50) Rozpatrując konkretny przypadek należy określić tożsamość beneficjenta pomocy.
- (51) Większa część uwag ze strony włoskiej⁽¹¹⁾ dotyczy zmiany beneficjenta, warunków regulujących przeniesienie części przedsiębiorstwa, które będzie realizować projekt oraz wstępnego porozumienia akcjonariuszy ACEA oraz Electrabel.
- (52) Komisja nie została poinformowana o fakcie, iż przed decyzją o wszczęciu postępowania beneficjentem stała się AEP. Władze Włoch poinformowały o powyższym zdarzeniu dopiero w ramach niniejszego postępowania.

⁽¹⁰⁾ W przypadku pomocy N 707 /2002 Holandia – MEP – przekazywanie energii odnawialnej, zatwierdzone przez Komisję dnia 19 marca 2003 r. Zaznacza się, iż program pomocy ma wspierać jedynie producentów odnawialnej energii elektrycznej oraz producentów energii elektrycznej wytworzonej kogeneracyjnie, którzy wprowadzają tak wytworzoną energię elektryczną do sieci. Wsparcie finansowe zapewnione takim grupom producentów energii elektrycznej umocniłoby ich pozycję na globalnym rynku energii i mogłoby spowodować zmianę warunków rynkowych. Takie umocnienie pozycji zainteresowanych przedsiębiorców w stosunku do pozostałych konkurencyjnych przedsiębiorców na terenie Wspólnoty musi zostać uznane za szkodliwe dla handlu pomiędzy państwami członkowskimi Wspólnoty.

⁽¹¹⁾ Patrz: punkt 16 oraz punkty od 25 do 27.

- (53) Jak już wspomniano w rozdziale zawierającym opis beneficjenta, AEP różni się ACEA. Jest to odrębne przedsiębiorstwo kontrolowane przez ACEA oraz Electrabel. Komisja oceniając przedmiot pomocy Państwa musi jednak wyjść poza elementy czysto formalne różnic pomiędzy spółkami. Jak zostało potwierdzone przez Sąd, opierając się na rozległym orzecznictwie Trybunału oraz samego Sądu⁽¹²⁾.
- (54) „Należy zauważyć, iż na podstawie ustalonego orzecznictwa, jeśli odrębne jednostki prawne lub osoby prawne tworzą jednostkę gospodarczą muszą one być traktowane jak jedno przedsiębiorstwo na mocy wspólnotowych przepisów w zakresie konkurencji (patrz: sprawa 170/83 Hydrotherm [1984] ECR 2999, ust. 11, oraz analogicznie, sprawa T-234/95 DSG przeciwko Komisji [2000] ECR II-2603, ust. 124). W kwestii pomocy państwa, pytanie czy jest to jednostka gospodarcza pojawia się początkowo w związku z pytaniem, czy istnieje beneficjent pomocy (patrz odpowiednio 323/82 Intermills przeciwko Komisji [1984] ECR 3809, ust. 11 i 12). W tej kwestii przyjęto, iż Komisja posiada szeroką swobodę w określaniu, czy spółki należące do grupy kapitałowej należy uznać za jednostkę gospodarczą, czy za prawnie i finansowo niezależne od siebie jednostki celem zastosowania przepisów w zakresie pomocy państwa (patrz: sprawy połączone T-371/94 oraz T-394/94 British Airways oraz pozostałe przeciwko Komisji [1998] ECR II-2405, ust. 313 oraz 314, oraz analogicznie DSG przeciwko Komisji ust. 124)”.

(55) Komisja musi ustalić, czy ACEA oraz spółka należąca do koncernu ACEA, mogą zostać uznane za jednostkę gospodarczą. Analiza sytuacji AEP potwierdza, że tak jest.

(56) ACEA przyznaje, iż sprawuje kontrolę w AEP łącznie z Electrabel. Potwierdza to wyraźnie w jednej ze swoich odpowiedzi⁽¹³⁾. Fakt ten jest również potwierdzony w sprawozdaniu finansowym ACEA wykazującym, iż AEP jest jedną ze spółek objętych konsolidacją. Fakt, iż ACEA sprawuje kontrolę nad AEP łącznie z Electrabel, a nie sama, nie jest znaczący.

(57) Spółka AEP wyszczególniona jest w sprawozdaniach ACEA: na stronie 35 sprawozdania za pierwsze półrocze 2004 stwierdzono, iż „[i] zgodnie z uprawnieniami wynikającymi z art. 37 rozporządzenia z mocą ustawy (*decreto legislativo*) nr 127/91 konsolidacja obejmuje również następujące spółki kontrolowane przez spółkę dominującą łącznie z pozostałymi wspólnikami oraz na podstawie umów z nimi zawartych.”. Spis zawiera AEP.
- (58) Porozumienie akcjonariuszy ACEA oraz Electrabel, dotyczące przeniesienia części przedsiębiorstwa z ACEA do AEP nie odnosi się do projektu. Jednak zrozumiałe jest, iż AEP odziedziczyła projekt i stała się zamierzonym beneficjentem pomocy w następstwie restrukturyzacji w ramach grupy kapitałowej ACEA i prowadzi niektóre rodzaje działalności realizowane dotychczas przez ACEA. Poza tym art. 4 umowy w sprawie przeniesienia części przedsiębiorstwa do spółki AEP (zwanej wówczas Gen.Co) stanowi, iż wyklucza się ewentualne postępowanie sporne mogące dotyczyć przedmiotowej części przedsiębiorstwa i że przedsiębiorstwo nie ponosi odpowiedzialności za żadne spory ewentualnie powstałe po 1 grudnia 2002 r. (data umowy), lecz których przyczyny pojawiły się wcześniej.
- (59) Umowa pomiędzy stronami nie może zwalniać z obowiązku zwrócenia pomocy niezgodnej z prawem i niezgodnej ze wspólnym rynkiem. Jeśli taka umowa zostałaby przyjęta, wówczas spowodowałoby to obejście przez przedsiębiorstwa obowiązku zwrotu pomocy przyznanej niezgodnie z prawem i niezgodnej ze wspólnym rynkiem. Poza tym należy zwrócić uwagę, iż w momencie, gdy umowa powierzenia weszła w życie, decyzja została już przyjęta i ACEA już ją zaskarżyła. Zobowiązania nałożone na ACEA były więc dobrze znane, tak aby nie można nie wykluczyć zamiaru obejścia obowiązku zwrotu pomocy.
- (60) Spółkę ACEA oraz AEP należy zatem uznać za jeden podmiot gospodarczy i pomimo wewnętrznej reorganizacji, sama grupa kapitałowa, włączając ACEA, musi zostać uznana za beneficjenta pomocy. Inne podejście pozwoliłoby na obejście przepisów w zakresie pomocy państwa.

1.4. Orzecznictwo Deggendorf

- (61) Po ponad dwóch latach od decyzji 2003/193/WE Włochy, dalekie od odzyskania pomocy uznanej za niezgodną z prawem i ze wspólnym rynkiem, nie określiły jeszcze kwot, które mają zostać zwrócone przez przedsiębiorstwa komunalne. Od 2003 r., kiedy zostało wszczęte postępowanie, sytuacja nie uległa więc zmianie. Należy dodać, iż Komisja postanowiła złożyć odwołanie do Trybunału, gdyż Włochy nie zastosowały się do decyzji 2003/193/WE⁽¹⁴⁾. Ostatnio wprowadzono do przepisów wspólnotowych na 2004 rok niezatwierdzonych jeszcze przez Parlament, podstawowe wytyczne dotyczące odzyskania pomocy, takie jak wniosek do administracji lokalnej o wskazanie możliwych beneficjentów lub wniosek do beneficjentów o zadeklarowanie przez nich kwoty otrzymanej pomocy.

⁽¹²⁾ Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 października 2004 r., sprawa T-137/02 (Pollmeier Malchow GmbH & Co./Komisja).

⁽¹³⁾ Uwaga Włoch z 29.4.2004.

⁽¹⁴⁾ Decyzja C(2005) 41 z 20.1.2005, (odwołanie jeszcze nie złożone) patrz: komunikat prasowy IP/05/76 z 20.1.2005.

- (62) W związku z powyższym Komisja jest zdania, że sytuacja nie zmieniła się od chwili wszczęcia postępowania. Komisja potwierdza, iż nie może jeszcze określić dokładnej kwoty pomocy, z której skorzystała ACEA przed przedmiotową pomocą. Ani rząd Włoch, ani ACEA nie udowodniły, iż w przypadku ACEA, należy uznać, że korzyści płynące z programu uważanego za niezgodny ze wspólnym rynkiem nie stanowią pomocy lub stanowią pomoc istniejącą lub zgodną ze wspólnym rynkiem z powodu określonych cech beneficjenta. Przeciwnie, z powodu ich wysokości oraz charakteru działalności prowadzonej przez ACEA na różnych rynkach w momencie udzielenia pomocy, między innymi produkcji oraz dystrybucji energii i elektryczności, należy uznać, że korzyści przekazane ACEA mają wpływ na wymianę wspólnotową i zakłócają konkurencję. Ponadto korzyści są znaczne ze względu na fakt, iż odpowiadają kwocie należnej tytułem podatku dochodowego od osób prawnych (IRPEG) za trzy lata. Zatem grupa kapitałowa ACEA, włączając AEP, jest w dalszym ciągu beneficjentem niezgodnej z prawem i ze wspólnym rynkiem pomocy, która musi zostać zwrócona i zakłócenie konkurencji ma nadal miejsce.
- (63) W tej sytuacji, mimo iż dokładna kwota pierwszej pomocy nie została określona, skutek kumulacyjny dwóch pomocy dla ACEA oraz ich zakłócający wpływ na wspólny rynek powodują, iż zgłoszona pomoc jest niezgodna ze wspólnym rynkiem.

1.5. Zastosowanie orzecznictwa Deggendorf do niniejszego przypadku

- (64) Włochy oraz ACEA przedstawiły szereg uwag dotyczących zastosowania orzecznictwa Deggendorf do niniejszego przypadku.
- (65) Należy pamiętać, iż orzecznictwo Deggendorf przygotowane przez Trybunał⁽¹⁵⁾ przewiduje, iż Komisja w momencie analizy zgodności pomocy ze wspólnym rynkiem, musi brać pod uwagę wszystkie stosowne elementy, a w szczególności skutek kumulacyjny nowej pomocy oraz pomocy uznanej za niezgodną ze wspólnym rynkiem, która jeszcze nie została zwrócona. Orzecznictwo to daje możliwość zawieszenia udzielenia pomocy zgodnej ze wspólnym rynkiem dopóki wcześniejsza niezgodna z prawem i ze wspólnym rynkiem udzielona pomoc nie zostanie zwrócona.
- (66) Przede wszystkim należy przywołać zapisy punktu od 51 do 60 dotyczące tożsamości beneficjenta. Zgodnie z przedstawioną argumentacją, Komisja uważa, iż AEP

należy do grupy kapitałowej ACEA i w tym przypadku beneficjent praktycznie jest ten sam.

- (67) Fakt, iż w niniejszym przypadku chodzi o pomoc regionalną i że pomoc dla przedsiębiorstw komunalnych była pomocą krajową⁽¹⁶⁾ jest nieistotny. Dla Komisji wszelka pomoc jest pomocą państwa, gdyż władze krajowe są jedynymi bezpośrednimi partnerami instytucji wspólnotowych. Dowodem na to jest fakt, iż środek został zgłoszony przez Włochy i że Włochy są beneficjentem zgodnie z artykułami 87 i 88 Traktatu WE. Ponadto zaangażowane zasoby to zasoby państwowe, niezależnie od tego czy są rozdzielane przez władze centralne czy władze regionalne. Dlatego też ten argument musi zostać odrzucony.
- (68) Orzecznictwo Deggendorf stosowane jest we wszystkich przypadkach, w których beneficjent pomocy nie zwrócił kwoty ustalonej przez Komisję niezależnie od tego, czy dotyczy to pomocy indywidualnej czy programu pomocy⁽¹⁷⁾. Komisja uważa, iż ACEA należała do beneficjentów pomocy przeznaczonej dla przedsiębiorstw komunalnych, gdyż przynajmniej część tej pomocy została przydzielona wszystkim przedsiębiorstwom należącym do tej kategorii, a zatem również ACEA.
- (69) Ponadto w trakcie postępowania ACEA przedstawiła uwagi jako zainteresowana strona trzecia popierająca zgodność programu ze wspólnym rynkiem. Komisja w swojej decyzji oświadczyła, iż te niezgłoszone programy są niezgodne ze wspólnym rynkiem i niezgodne z prawem i nakazała Państwu włoskiemu odzyskać kwoty ewentualnie wypłacone tytułem ww. programów⁽¹⁸⁾. ACEA zaskarżyła tę decyzję do Sądu Pierwszej Instancji⁽¹⁹⁾ przyznając, iż czerpała korzyści z programu. Jak wyjaśniono powyżej, ani rząd Włoch, ani ACEA nie przedstawiły żadnego powodu mogącego utrudnić lub ograniczyć odzyskanie pomocy w danym przypadku.
- (70) Sprawozdania finansowe ACEA odnoszą się do decyzji Komisji oraz do ryzyka finansowego dla grupy kapitałowej. Pozwalają one oszacować prawdopodobne kwoty pomocy, które Włochy powinny odzyskać od ACEA przynajmniej za lata 1998 i 1999, gdyż w 1997 r. ACEA wykazała stratę (z którego to powodu nie było korzyści z niższego opodatkowania). ACEA wykazuje prawdopodobne kwoty odnoszące się do 1998 r. (28 mln EUR) oraz do 1999 r. (290 mln EUR z powodu kilku transakcji nadzwyczajnych wynikających z podziału spółek).

⁽¹⁶⁾ Patrz: punkt 19.

⁽¹⁷⁾ Patrz: punkt 20.

⁽¹⁸⁾ Zgodnie z art. 3 decyzji Komisji, Włochy muszą wykonać wszelkie działania niezbędne do odzyskania od beneficjentów wypłaconej pomocy niezgodnej z prawem.

⁽¹⁹⁾ Patrz: uwaga 6.

⁽¹⁵⁾ Patrz: uwaga 3.

- (71) Przeciwnie do oświadczenia zgodnie z którym orzecznictwo Deggendorf powinno być zastosowane jedynie wtedy, gdy decyzja Komisji jest ostateczna (na przykład ostatecznie potwierdzona wyrokiem Trybunału) ⁽²⁰⁾, Komisja przypomina, iż jej decyzje są ważne ze skutkiem natychmiastowym, co Włochy zresztą już przyznały ⁽²¹⁾. Jest to zgodne z art. 242 Traktatu WE, w świetle którego skargi wniesione do Trybunału nie mają skutku zawieszającego. Należy również przypomnieć, iż w niniejszym przypadku nie wnioskowano o środki tymczasowe.
- (72) Włochy uważają, iż zastosowanie orzecznictwa Deggendorf stanowi wyjątkowy sposób postępowania, do którego należy odwołać się jedynie w przypadku *extrema ratio*. Przeciwnie stawiając się takiemu punktowi widzenia Komisja zauważa, iż właśnie rzeczywista kontrola pomocy państwa doprowadziłaby do stałego i natychmiastowego zastosowania orzecznictwa Deggendorf celem zapewnienia wydajności systemu, którego celem jest wzięcie pod uwagę wszelkiej pomocy państwa będącej do dyspozycji beneficjenta obniżając zakłócenia konkurencji i zapewniając rzeczywiste zastosowanie jej decyzji.
- (73) Jeżeli chodzi o stanowisko Włoch, według których zastosowanie orzecznictwa Deggendorf określiłoby obniżenie ilości zgłoszeń ze strony państw członkowskich ⁽²²⁾, Komisja zauważa, iż zgłoszenie nie jest fakultatywne, lecz obowiązkowe zgodnie z art. 88 ust. 3 Traktatu. Niezgłoszona pomoc jest (staje się) niezgodna z prawem, mimo iż może być zgodna ze wspólnym rynkiem.
- (74) W odniesieniu do stwierdzenia Włoch, że Komisja wywiera szczególny nacisk ⁽²³⁾, Komisja zauważa, iż w omawianym przypadku zastosowano jedynie obowiązujące orzecznictwo. ACEA jest ukarana jedynie w zakresie, w jakim jest beneficjentem innej pomocy.
- (75) Należy podkreślić, iż, w każdym razie, ACEA nie jest szczególnie ukarana. Komisja zatwierdziła (decyzja w sprawie pomocy N 614/02, o której mowa w punkcie 38) liczne projekty regionu Piemont. Dwa z zatwierdzonych projektów miały zostać zrealizowane przez AEM, przedsiębiorstwo komunalne z Turynu oraz przez ASM, przedsiębiorstwo komunalne z Settimo Torinese. W przypadku spółki AEM, oceniano czy należy zastosować orzecznictwo Deggendorf. Ocena była negatywna z uwagi na zasadę *de minimis*, zważywszy iż przedmiotowa kwota wynosiła 17 240 EUR. Władze lokalne zobowiązały się sprawdzić, czy w okresie trzech lat nie było kumulacji innej pomocy tytułem zasady *de minimis*, która łącznie przekraczałaby 100 000 EUR. W tym przypadku byłaby to pomoc, która nie została wypłacona z zastosowaniem orzecznictwa Deggendorf.
- (76) W przypadku ASM, decyzja dotycząca pomocy N 614/02 (ww. w punktach 38 i 75) stanowi, że:
- „Na podstawie orzecznictwa dotyczącego sprawy Deggendorf ⁽²⁴⁾, władze Włoch zobowiązały się sprawdzić, czy Azienda sviluppo multiservizi SpA oraz inni beneficjenci rzeczywiście skorzystali z pomocy i w takim przypadku zobowiązały się nie udzielać przedmiotowej pomocy państwa, zanim pomoc niezgodna ze wspólnym rynkiem i z prawem uprzednio udzielona nie zostanie zwrócona zgodnie z ww. decyzją”.
- (77) W końcu fakt, iż ACEA prowadzi różnego rodzaju działalność i że nie jest w stanie ustalić, która z nich zostanie obciążona odzyskaniem pomocy ⁽²⁵⁾ nie jest znaczący w tym przypadku. Byłoby zbyt proste dla przedsiębiorstwa obejście decyzji dotyczącej zwrotu nie wyjaśniając na której części swojej działalności lub na której części przedsiębiorstwa ciąży zwrot.
- (78) Można natomiast powiedzieć, iż od momentu gdy część pomocy uznanej za niezgodną ze wspólnym rynkiem i z prawem dotyczyła środków podatkowych, wszystkie części przedsiębiorstwa ACEA w przeszłości korzystały z niej. Pomoc podatkowa jako pomoc operacyjna sama w sobie nie jest podporządkowana konkretnej działalności przedsiębiorstwa. Pomoc niezgodna ze wspólnym rynkiem i z prawem dotyczyła całej działalności gospodarczej ACEA, włączając część przedsiębiorstwa przeniesioną później do AEP. Z powyższego wynika, iż część tej nie odzyskanej pomocy może być przypisana również AEP.

1.6. O uwagach stron trzecich

- (79) Przeciwnie do tego, co uważa ACEA ⁽²⁶⁾ czas, który upłynął od momentu kiedy została podjęta decyzja w sprawie odzyskania pomocy mimo, iż władze Włoch nie podjęły działań w zakresie odzyskania pomocy, jest rzeczywiście długi. Pod koniec lutego 2005 Włochy nie zaakceptowały jeszcze procedury w zakresie odzyskania pomocy. Artykuł 14 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 ⁽²⁷⁾ wyraźnie stanowi, iż odzyskanie następuje bezzwłocznie. Dotychczas, jak już wspomniano powyżej, nie tylko nie wszczęto żadnej procedury odzyskania, lecz również nie zostały określone jasne procedury postępowania.
- (80) Dobra wola spółki ACEA ⁽²⁸⁾ nie zmienia *de facto* sytuacji, czyli faktu, że pomoc nie została odzyskana. Przedmiotowa sytuacja, czyli odzyskanie pomocy uznanej za niezgodną z prawem, jest faktem, na który nie ma wpływu stanowisko przyjęte przez strony. Należy dodać, iż poza ogólnym oświadczeniem dobrej woli, ACEA mogła podjąć działania mające na celu przyspieszenie odzyskania pomocy, wskazując na przykład odpowiednie kwoty i tworząc przede wszystkim rezerwę na zablokowanym rachunku bankowym.

⁽²⁰⁾ Patrz: punkt 21.

⁽²¹⁾ Pismo Włoch z 23.7.2003, str. 6.

⁽²²⁾ Patrz: punkt 22.

⁽²³⁾ Patrz: punkt 23.

⁽²⁴⁾ Patrz: uwaga 3.

⁽²⁵⁾ Patrz: punkt 27.

⁽²⁶⁾ Patrz: punkt 29.

⁽²⁷⁾ Dz.U. L 83 z 27.3.1999, str. 1.

⁽²⁸⁾ Patrz: punkt 30

- (81) W końcu, jeśli chodzi o zarzucane Komisji niespójne stosowanie orzecznictwa Deggendorf, którego przykładem jest decyzja 1998/466/WE ⁽²⁹⁾, należy zauważyć, iż decyzja ta ⁽³⁰⁾ opierała się na zobowiązaniu Francji do zwrotu poprzedniej pomocy będącej przedmiotem negatywnej decyzji, w odniesieniu do której orzecznictwo Deggendorf nie miało zastosowania. Decyzja 1998/466/WE stanowiła również, iż nie można było wypłacić żadnej kolejnej pomocy za wyjątkiem szczególnych przypadków. W 2002 r. Komisja przyjęła decyzję dotyczącą nowej interwencji władz francuskich na rzecz SFP, wnioskując jednak, iż interwencja ta nie stanowiła pomocy. W konsekwencji nie było podstaw do zastosowania orzecznictwa Deggendorf.

VII. WNIOSKI

- (82) Na podstawie wyżej wyszczególnionych uwag, Komisja uznaje, iż pomoc w wysokości 3,8 mln EUR dla spółki AEP tytułem projektu ciepłowniczego w okolicach Rzymu, jest sama w sobie zgodna z Traktatem.
- (83) Wypłata pomocy dla AEP zostaje wstrzymana do momentu, gdy Włochy udowodnią, iż pomoc uważana za niezgodną z prawem i ze wspólnym rynkiem będącą przedmiotem decyzji 2003/193/WE została zwrócona przez ACEA z zastosowaniem orzecznictwa Deggendorf,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ

Artykuł 1

1. Pomoc, którą Włochy zamierzają udzielić spółce AEP w zakresie projektu ciepłowniczego na podstawie decyzji Zgromadzenia Regionalnego regionu Lazio nr 4556 z dnia 6 sierpnia 1999 r. (Deliberazione della Giunta Regionale del Lazio n. 4556 del 6 agosto 1999), jest zgodna ze wspólnym rynkiem.

2. Pomoc określona w ust. 1 nie może zostać udzielona, dopóki Włochy nie udowodnią, iż ACEA zwróciła pomoc uważaną za niezgodną z prawem i ze wspólnym rynkiem będącą przedmiotem decyzji 2003/193/WE wraz z odsetkami.

Artykuł 2

W ciągu 2 miesięcy od notyfikacji niniejszej decyzji, Włochy poinformują Komisję o podjętych działaniach mających na celu dostosowanie się do niej.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Włoskiej.

Sporządzono w Brukseli, dnia 16 marca 2005 r.

W imieniu Komisji
Neelie KROES
Członek Komisji

⁽²⁹⁾ Patrz: punkt 31.

⁽³⁰⁾ Patrz: w szczególności trzeci ust. na wstępie.

DECYZJA KOMISJI

z dnia 6 kwietnia 2005 r.

w sprawie programu pomocy państwa, który Włochy zamierzają wprowadzić w życie w zakresie kredytu na rzecz przemysłu stoczniowego

(notyfikowana jako dokument nr C(2005) 844)

(jedynie tekst w języku włoskim jest autentyczny)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2006/599/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 88 ust. 2 akapit pierwszy,

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w szczególności art. 62 paragraf 1, litera a),

po wezwaniu zainteresowanych stron do przedstawienia swoich uwag zgodnie z wyżej wymienionymi artykułami,

a także mając na uwadze, co następuje:

(4) Pismem z dnia 30 kwietnia 2003 r. Komisja poinformowała władze Włoch o swojej decyzji o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 88 ust. 2 Traktatu w odniesieniu do przedmiotowego programu pomocy.

(5) Decyzja o wszczęciu postępowania została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽¹⁾. Komisja wezwała zainteresowane strony do przedstawienia uwag.

(6) Komisja nie otrzymała uwag od zainteresowanych stron.

(7) Pismami z dnia 4 czerwca 2003 r., 22 lipca 2003 r. oraz 3 czerwca 2004 r. władze Włoch w odpowiedzi na decyzję Komisji z dnia 30 kwietnia 2003 r. przedstawiły uwagi. Dnia 27 stycznia 2004 r. odbyło się spotkanie pomiędzy władzami Włoch a Komisją.

(8) Pismem z dnia 3 listopada 2004 r. władze Włoch poprosiły Komisję o zajęcie stanowiska w przedmiotowej sprawie. Komisja odpowiedziała pismem z dnia 22 grudnia 2004 r. i nie otrzymała żadnej korespondencji od władz Włoch.

I. POSTĘPOWANIE

(1) Dnia 26 listopada 1998 r. Komisja zatwierdziła specjalny fundusz gwarancyjny na kredytowanie przemysłu stoczniowego utworzony zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 31 lipca 1997 r. nr 261 i uznała, iż intensywność pomocy przewidziana przez program będzie wynosić 1 %.

(2) Artykuł 5 ustawy z dnia 31 lipca 1997 r. nr 261 został zmieniony ustawą z dnia 30 listopada 1998 r. nr 413. Dnia 16 maja 2001 r. władze Włoch zgłosiły Komisji przyjęcie rozporządzenia Ministra Skarbu, Budżetu i Planowania gospodarczego z dnia 14 grudnia 2000 r. (*decreto del ministro del Tesoro, del bilancio e della programmazione economica*), do którego włączono przepisy dotyczące systemu gwarancji twierdząc, że w związku z takimi zmianami i uzupełnieniami sam program należy uznać za nieobjętą pomocą państwa. Niniejsza decyzja dotyczy wyżej wymienionego zgłoszenia.

(3) Po zgłoszeniu dokonano wymiany listów z władzami Włoch celem uzyskania dodatkowych informacji. Komisja wielokrotnie kontaktowała się nieoficjalnie z ww. władzami oraz z odpowiednim zewnętrznym konsultantem, z którym spotkała się dwa razy w różnym czasie.

II. OPIS POMOCY

(9) „Specjalny fundusz gwarancyjny na kredytowanie przemysłu stoczniowego” („Fundusz”) został utworzony zgodnie z art. 5 ustawy nr 261 z dnia 31 lipca 1997 r. W wyniku przetargu zarządzanie finansowe, administracyjne i techniczne Funduszem zostało powierzone Mediocredito Centrale SpA („Mediocredito”). Fundusz przeznaczony jest na pokrycie ryzyka związanego z brakiem zwrotu kredytów na budowę i przebudowę statków udzielonych przez banki armatorom włoskim i zagranicznym na prace wykonane we włoskich stoczniach. W tym celu Fundusz udziela tym armatorom gwarancji *end-financing* drugiego stopnia. Władze Włoch potwierdziły, iż Fundusz nie został jeszcze uruchomiony i dlatego jeszcze nie zostały udzielone gwarancje.

⁽¹⁾ Dz.U. C 145 z 21.6.2003, str. 48.

- (10) Finansowanie nie może przekraczać okresu 12 lat; kwota finansowania nie może przewyższać 80 % umownej ceny statku, a stopa procentowa nie może być niższa od tej ustalonej w decyzji Rady OECD z dnia 3 sierpnia 1981 r. z późniejszymi zmianami lub stopie rynkowej w przypadkach, gdy finansowaniu nie towarzyszą inne publiczne ulgi mające na celu obniżenie zobowiązań odsetkowych. Poza tym finansowanie zabezpieczone jest hipoteką pierwszego stopnia na statku będącym jego przedmiotem.
- (11) Zgodnie z kryteriami ustalonymi w rozporządzeniu (*decreto*), program przewiduje udzielenie gwarancji armatorom, których sytuacja majątkowa i finansowa w opinii *Mediocredito* jest dobra.
- (12) Gwarancja może zostać udzielona do pułapu 40 % całej kwoty finansowania i do takiego pułapu może pokryć do 90 % ostatecznej straty poniesionej przez banki w zakresie kwoty kapitału, odsetek umownych oraz odsetek za zwłokę, według stopy nie wyższej od stopy referencyjnej obowiązującej na dzień wszczęcia postępowania sądowego o odzyskanie wierzytelności oraz kosztów w tym poniesionych kosztów sądowych oraz pozasądowych.
- (13) Jednorazowa składka (określona suma) zastosowana dla beneficjentów Funduszu jest stała i została początkowo ustalona na 1,6 % gwarantowanej wysokości niezależnie od czasu trwania gwarantowanej pożyczki. Władze Włoch poinformowały następnie Komisję o zamiarze ponownego ustalenia ww. jednorazowej składki i określiły jej wartość maksymalną na 2,3 % kwoty gwarantowanej dla transakcji 12 letnich (obniżając ją proporcjonalnie dla pożyczek o krótszym terminie). Jednorazowa składka w wysokości 2,3 % odpowiada rocznej składce w wysokości 0,5 % sumy gwarantowanej nierozliczonej pożyczki 12 letniej.
- (14) Władze Włoch postanowiły wprowadzić mechanizm różnicowania ryzyka w oparciu o który w stosunku do różnych projektów stosuje się różne składki w zależności od ryzyka z nimi związanego. System został opisany bardzo ogólnie i Komisja nie otrzymała żadnych szczegółów, ani informacji dotyczących jego funkcjonowania.
- (16) Komisja zastanawiała się między innymi, czy program gwarancji udzielonych przez Państwo wymagający jednokowej składki od wszystkich odbiorców, nieuwzględniający indywidualnego ryzyka finansowanego projektu oraz odnoszący się do sektora, dla którego istnieje przygotowany rynek udzielenia takich gwarancji, jest w stanie samofinansować się.
- (17) Poza tym Komisja wątpiła, czy składki płacone przez beneficjentów były zgodne z rynkiem i w każdym wypadku wystarczające na pokrycie wszystkich kosztów programu.
- (18) Ostatecznie Komisja nie mogła wykluczyć, że jedynie 10 % najbardziej ryzykownej części kredytu może zapewnić niewystarczającą gwarancję, że kredytodawca prawidłowo oceni zdolność kredytową kredytobiorcy i zminimalizuje ryzyko związane z transakcją.

IV. UWAGI WŁOCH

- (19) Według władz Włoch Fundusz nie implikuje pomocy z następujących powodów:
- i) kryteria przewidziane przez Fundusz na udzielenie gwarancji pozwalają wybrać jedynie armatorów spełniających wysokie kryteria ekonomiczne z ryzykiem poniżej średniej; przynależność beneficjentów do jednakowej klasy ryzyka nie wymaga zasadniczego różnicowania składek;
- ii) badania wrywkowe przeprowadzone w różnych instytucjach kredytowych działających we Włoszech wykazały, że szacunkowy średni koszt rynkowy analogicznych gwarancji zasadniczo pokrywa się z kosztem gwarancji przewidzianym przez władze Włoch.
- (20) Następnie pismem z dnia 3 czerwca 2004 r. władze Włoch wyraziły pełną gotowość wprowadzenia zróżnicowanego systemu składek uzależnionych od ryzyka związanego z finansowanym projektem. Punktem wyjścia systemu jest składka początkowa w wysokości 0,5 % rocznie. W zasadzie składki zmieniałyby się w zależności od czasu finansowania oraz ryzyka związanego z projektem. Byłyby przewidziane trzy poziomy ryzyka (*rating*). W przypadku finansowania na okres 12 lat stała składka zaproponowana beneficjentom wynosiłaby 2,065 % dla najniższej kategorii ryzyka, 2,603 % dla średniej kategorii ryzyka oraz 3,142 % dla najwyższego poziomu ryzyka. Odpowiadałoby to rocznemu oprocentowaniu równemu 0,4563 % gwarantowanej kwoty na projekty o mniejszym stopniu ryzyka oraz 0,6562 % na projekty o zwiększonym stopniu ryzyka.

III. PRZYCZYNY WSZCZĘCIA POSTĘPOWANIA

- (15) W decyzji o wszczęciu postępowania, Komisja wyraziła wątpliwości, czy włoski Fundusz na kredytowanie przemysłu stoczniowego spełnia wszystkie umożliwiające wykluczenie istnienia pomocy, warunki wyszczególnione w punkcie 4.3 komunikatu z dnia 11 marca 2000 r. w sprawie zastosowania artykułów 87 i 88 Traktatu WE do pomocy państwa udzielonej w formie gwarancji („komunikat w sprawie gwarancji”) ⁽²⁾.

⁽²⁾ Dz.U. C 71 z 11.3.2000, str. 14.

- (21) Władze wyodrębniły różne przedziały wartości na podstawie sześciu parametrów ekonomiczno-finansowych, które powinny być oceniane każdorazowo, gdy potencjalny beneficjent wnioskuje o przyjęcie do programu. W oparciu o ogólne wyniki ustalone w oparciu o te parametry, wnioskodawca zostałby przyporządkowany do jednej z trzech kategorii ryzyka. W każdym razie system nigdy nie został przygotowany, ani władze Włoch nie dostarczyły nowych konkretnych szczegółów na temat jego działania.

V. OCENA

1. Istnienie pomocy państwa zgodnie z art. 87 ust. 1 Traktatu

- (22) Zgodnie z art. 87 ust. 1 Traktatu, wszelka pomoc przyznawana przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna ze wspólnym rynkiem w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi.
- (23) Środek podlegający ocenie obejmuje fundusz gwarancyjny zapewniający pokrycie finansowania kredytów udzielonych przez banki armatorom na budowę lub przebudowę statków w stocznich włoskich. Komisja przedstawiła swój pogląd na temat takich programów w komunikacie w sprawie zastosowania artykułów 87 i 88 Traktatu WE do pomocy państwa udzielonej w formie gwarancji („komunikat w sprawie gwarancji”) ⁽³⁾.
- (24) Komunikat w sprawie gwarancji wyjaśnia z jakich powodów gwarancja państwa może stanowić pomoc państwa: „Gwarancja państwa pozwala kredytobiorcy na otrzymanie lepszych warunków kredytowych od tych ogólnie dostępnych na rynkach finansowych. Dzięki gwarancji państwa kredytobiorca posiada możliwość otrzymania niższego oprocentowania lub zapewnienia mniejszego zabezpieczenia. Bez gwarancji państwa nie byłby on w stanie znaleźć instytucji finansowej gotowej udzielić mu kredytu na żadnych warunkach (...). Korzyść płynąca z gwarancji państwa polega na tym, że odpowiednie ryzyko przejmowane jest przez państwo, co powinno zasadniczo zostać odpowiednio zrekompensowane. Ewentualna rezygnacja z samej rekompensaty powoduje utratę zasobów państwa i jednocześnie korzyść dla przedsiębiorstwa. W konsekwencji pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 może istnieć również w przypadkach, gdy nie dokonuje się żadnych wpłat tytułem wykonania udzielonej gwarancji” ⁽⁴⁾.
- a) Korzyść ekonomiczna
- (25) W omawianym przypadku chodzi przede wszystkim o określenie, czy zaproponowane składki z tytułu gwarancji odzwierciedlają cenę rynkową. Z ogólnych reguł dotyczących kontroli pomocy państwa oraz z ww. przepisów wynika zasada, której dotyczy komunikat w sprawie gwarancji; oceniając czy gwarancja nie jest objęta pomocą państwa należy kierować się punktem odniesienia, którym jest rynek. W rzeczywistości, jeśli państwo otrzyma składki tytułem gwarancji równą składkom, które dostałaby firma prywatna od analogicznych beneficjentów, wówczas beneficjent nie miałby żadnej korzyści i państwo działałoby w charakterze inwestora lub prywatnego wierzyciela działającego na rynku finansowym. W przeciwnym przypadku, jeśli cena zapłacona przez beneficjentów oraz zastosowane warunki gwarancyjne są korzystniejsze od ceny i warunków rynkowych, wówczas istnieje widoczna korzyść ekonomiczna dla beneficjentów, a zatem (jeśli istnieją inne warunki) również pomoc państwa w rozumieniu Traktatu.
- (26) Komunikat w sprawie gwarancji ustala w punkcie 4.3 sześć warunków, na podstawie których Komisja może określić czy program gwarancji państwa stanowi pomoc państwa. Dlatego Komisja musi przede wszystkim ocenić, czy zgłoszony program spełnia te warunki, o ile pozwoliłoby to na niezwłoczne wykluczenie istnienia elementów pomocy.
- (27) Zgodnie z pkt 4.3 programy gwarancji państwa nie stanowią pomocy państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1, jeśli spełnione są następujące warunki:
- a) program nie zezwala na udzielenie gwarancji kredytobiorcom mającym trudności finansowe;
- b) zasadniczo kredytobiorca jest w stanie otrzymać na rynku finansowym kredyt na warunkach rynkowych bez żadnego udziału państwa;
- c) gwarancje są związane ze ściśle określoną transakcją finansową i są one ograniczone do wcześniej ustalonej maksymalnej kwoty; nie obejmują więcej niż 80 % kredytu (lub innego zobowiązania finansowego) obowiązującego (za wyjątkiem obligacji lub podobnych instrumentów) i nie są możliwe do przedłużenia;
- d) warunki programu opierają się na rzeczywistej ocenie ryzyka w taki sposób, że składki zapłacone przez przedsiębiorstwa będące beneficjentami zapewnią z dużym prawdopodobieństwem samofinansowanie się programu;
- e) program określa warunki, na jakich zostaną udzielone przyszłe gwarancje oraz przynajmniej raz w roku przeprowadzany jest przegląd finansowania programu;

⁽³⁾ Patrz: przypis 2.

⁽⁴⁾ Punkty 2.1.1 i 2.1.2 komunikatu.

- f) składki pokrywają zarówno zwyczajne ryzyko związane z udzieleniem gwarancji oraz kosztami administracyjnymi programu oraz jeśli państwo wprowadzi fundusze początkowe na rozpoczęcie programu, zapewniają normalne wpływy z tytułu zwrotu na kapitale.
- (28) Komisja zauważa, że w omawianym przypadku spełnione zostały warunki wyszczególnione w lit. a), b), c) oraz e), a nie zostały jeszcze spełnione warunki określone w lit. d) oraz f), gdyż ryzyko przyjęte przez Państwo nie jest odpowiednio zrekompensovane odpowiednią składką.
- (29) W rozumieniu pkt 4.3 lit. d) i f) komunikatu, formy programu muszą opierać się na rzeczywistej ocenie, tak aby program był w stanie wiarygodnie samofinansować się oraz aby zebrane sumy były wystarczające na pokrycie zwyczajnego ryzyka związanego z udzieleniem gwarancji oraz kosztów administracyjnych programu (w przypadku gdy państwo ustanowi fundusze początkowe na rozpoczęcie programu, zapewniając normalne wpływy z tytułu zwrotu na kapitale). Włochy nie były w stanie udowodnić Komisji, że składki przewidziane w programie mogą zapewnić jego samofinansowanie i pokryć wszelkie koszty administracyjne.
- i) Nieadekwatność proponowanych składek
- (30) Instytucje kredytowe prowadzące działalność na rynku finansowym wymagałyby wyższych składek tytułem gwarancji tego rodzaju zważywszy, że jednorazowa składka w wysokości 2,3 % jest niewystarczająca na zagwarantowanie z wszelkim prawdopodobieństwem pokrycia wszelkich kosztów związanych z ewentualnym niewykonaniem oraz kosztów administracyjnych. To samo dotyczy przedziału składek od 2,065 % do 2,603 % wyszczególnionych w piśmie z dnia 3 czerwca 2004 r.
- (31) Władze Włoch nie prowadziły w przeszłości analogicznych programów gwarancji państwa i dlatego nie mają wiarygodnych danych historycznych i wiarygodnych danych empirycznych (dotyczących uchybień sektorowych, wpływów z programu, rzeczywistych kosztów administracyjnych tytułem jego zarządzania) na podstawie których można by wykazać samofinansowanie się programu.
- (32) Według władz Włoch proponowana składka wynikała z referencyjnej wartości rynkowej, w związku z czym musi zostać uznana za adekwatną. Fakt ten nie znajduje jednak odzwierciedlenia w informacjach, którymi dysponuje Komisja.
- (33) Przede wszystkim władze Włoch przyznają w piśmie z dnia 7 października 1998 r., iż średnia opłata rynkowa za wystawienie gwarancji wynosi według nich 0,915 % rocznie. Wartość ta jest dużo wyższa od rocznego kosztu odpowiadającemu jednorazowej składce przewidzianej pierwotnie przez władze Włoch oraz od składek przewidzianych w piśmie z dnia 3 czerwca 2004 r.
- (34) Po drugie nieadekwatność przewidzianej składki potwierdzają aktualne dane dostarczone przez władze Włoch. W 2003 r. przeprowadziły one badania rynku celem oszacowania średniej opłaty rynkowej, jaką instytucje finansowe zastosowałyby dla analogicznych gwarancji. Z pism włoskich banków przesłanych Komisji wynika, iż wszystkie badane instytucje zastosowałyby składki wyższe niż 0,5 % rocznie lub wyższy przedział składek od tego proponowanego przez Włochy w piśmie z dnia 3 czerwca 2004 r. Składki proponowane przez włoskie banki:
Banca CARIGE	od 0,50 % do 0,75 % rocznie
BNL	około 0,60 % rocznie
Unicredit	0,60 % rocznie
Citigroup	0,60 % rocznie
Deutsche Bank	od 0,70 % do 0,80 % rocznie
ABN Amro	od 0,70 % do 0,75 % rocznie
Banca Intesa	około 0,75 % rocznie
Banca di Roma	od 0,75 % do 1,25 % rocznie
- (35) Po trzecie nieadekwatność proponowanej składki znajduje potwierdzenie w doświadczeniu Komisji w rozpatrywaniu niemieckich programów gwarancyjnych kredytujących przemysł stoczniowy, które w odróżnieniu od włoskiego Funduszu funkcjonują od kilku lat. W grudniu 2003 r. Komisja zatwierdziła niemieckie programy gwarancyjne Länder (pomoc państwa nr N 512/03⁽⁵⁾), gdyż zgłoszone środki nie stanowiły pomocy państwa w świetle Traktatu.
- (36) W rzeczywistości przypadek niemiecki udowodnił, iż wyższe składki są niezbędne celem zapewnienia z wszelkim prawdopodobieństwem pokrycia ryzyka niewykonania (oraz kosztów administracyjnych); roczne składki związane z programami niemieckimi wynosiły od 0,8 % do 1,5 % w zależności od zdolności kredytowej beneficjenta.

(⁵) Dz.U. C 62 z 11.3.2004, str. 2.

- (37) Zważywszy, iż programy niemiecki i włoski są do siebie podobne i obejmują podobne problemy, Komisja zasugerowała władzom Włoch dokładne zapoznanie się z treścią decyzji dotyczących programów niemieckich Länder przede wszystkim dlatego, iż jak już zostało wcześniej wspomniane, Länder korzystały już w przeszłości z różnych programów gwarancji państwa obejmujących kredyty na przemysł stoczniowy. Podczas gdy władze Włoch nie były w stanie przedstawić żadnego dowodu, że program mógłby z wszelkim prawdopodobieństwem samofinansować się, władze Niemiec przedstawiły wiele wiarygodnych danych historycznych popierających ich oszacowania ⁽⁶⁾.
- (38) Dlatego Komisja wysłała do Włoch nieobjętą klauzulą poufności wersję decyzji w sprawie programów niemieckich Länder. Poza tym na wniosek Włoch, które chciały uzyskać kompletne i szczegółowe informacje pochodzące, jeśli to możliwe, bezpośrednio od władz Niemiec, Komisja przekazała władzom Włoch i ich konsultantowi zewnętrznemu dane niezbędne w celu skontaktowania się z właściwymi władzami Niemiec i ich odpowiednim konsultantem.
- ii) Brak zróżnicowania ryzyka
- (39) Komisja uważa również, iż Fundusz nie opiera się na rzeczowej ocenie ryzyka i że dlatego nie jest on w stanie z wszelkim prawdopodobieństwem samofinansować się.
- (40) Informacje, którymi dysponuje Komisja wskazują, iż kredyt na rzecz przemysłu stoczniowego jest strefą w obrębie której można ocenić indywidualne ryzyko i wyliczyć jego koszt oraz, iż istnieje poprawnie działający rynek udzielania gwarancji *end-financing* kredytu dla przemysłu stoczniowego. Dlatego program gwarancji dla kredytów przeznaczonych dla przemysłu stoczniowego przewidujący taką samą składkę dla wszystkich beneficjentów, zakładając, iż działa w oparciu o te same warunki i ograniczenia jak inne podmioty gospodarcze, w prawdopodobny sposób nie może samofinansować się. Oczywiście beneficjenci z niższym ryzykiem mają zawsze możliwość znalezienia gwaranta skłonного pokryć wystawienie na ryzyko za składkę niższą od średniej składki. O ile program gwarancji oferowany przez władze publiczne nie jest obowiązkowy, przeznaczony jest na pokrycie jedynie ryzyka wyższego od średniej i nie może odpowiednio samofinansować się.
- (41) Dostarczone informacje wskazują, że program gwarancji kredytu na rzecz przemysłu stoczniowego ustanowiony przez Włochy przewiduje wcześniej ustaloną składkę oraz, że korzystanie z programu nie jest obowiązkowe. Jednocześnie dostarczone przez Włochy informacje potwierdzają, iż istnieje możliwość oceny indywidualnego ryzyka (i że istnieje rynek udzielania takich gwarancji). W związku z powyższym, nie można uznać, iż przedmiotowy system gwarancji udzielanych według stałej składki może „z wszelkim prawdopodobieństwem” samofinansować się.
- (42) Jak już wspomniano, w piśmie z dnia 3 czerwca 2004 r. władze Włoch wyraziły gotowość wprowadzenia systemu na podstawie którego stosują się różne składki do różnych projektów o zróżnicowanym stopniu ryzyka. Gotowość ta nie była poparta żadną konkretną propozycją. Nowy system został ogólnie opisany w piśmie, lecz od tego czasu nie zostały przesłane szczegóły, ani informacje dotyczące jego funkcjonowania, mimo iż władze Włoch wiedziały jak istotne znaczenie ta kwestia miała dla decyzji Komisji.
- (43) W każdym razie nawet zakładając, że niniejszy program może zagwarantować rzeczywistą ocenę ryzyka, niski poziom proponowanych składek (patrz powyżej) stanowi wystarczającą podstawę aby wykazać, iż program może być opłacalny z ekonomicznego punktu widzenia dla armatorów będących beneficjentami programu.
- iii) Pokrycie kosztów administracyjnych
- (44) Władze Włoch nie dostarczyły Komisji wiarygodnej i szczegółowej oceny wszystkich kosztów administracyjnych związanych z planowaniem i utworzeniem Funduszu oraz jego zarządzaniem, mimo iż problem ten został poruszony w decyzji o wszczęciu postępowania.
- (45) Zdaniem Komisji, o ile zebrane składki mogą obecnie być niewystarczające na pokrycie wszystkich strat w przypadku braku wykonania, *tym bardziej* będą niewystarczalne na pokrycie wszystkich kosztów administracyjnych.
- (46) Na koniec władze Włoch poinformowały Komisję, iż ustawa przyznała, a Państwo uwzględniło w budżecie 258 228 449,54 EUR (500 miliardów ITL) na działanie Funduszu, nie przewidując jednak żadnych wpływów z tytułu zwrotu na kapitale.
- iv) Wnioski
- (47) Podsumowując, z informacji przedstawionych powyżej wynika, iż składka lub przedział składek przewidzianych przez władze Włoch nie mogą zagwarantować samofinansowania się systemu, ani pokrycia kosztów administracyjnych. Poza tym formy programu nie wydają się być oparte na rzeczywistej ocenie ryzyka. Tym bardziej nie jest zaspokojone kryterium prywatnego inwestora.

⁽⁶⁾ Należy zauważyć, iż rynek budowy statków wydaje się być globalny i że rynek finansowania kredytu przeznaczonego na budowę statków wydaje się być przynajmniej paneuropejski. Z przypadku niemieckiego można dlatego wyciągnąć istotne wnioski niezależnie od tego, że wówczas ocenione programy nie dotyczyły Włoch.

- (48) W świetle powyższych rozważań, Komisja uważa, iż proponowany środek może zapewniać korzyści ekonomiczne beneficjentom Funduszu.
- b) *Użycie zasobów państwowych oraz wybór środka*
- (49) Program wyraźnie nakazuje użycie zasobów państwowych, gdyż przewiduje udzielenie gwarancji publicznych oraz dostarczenie odpowiednich środków finansowych z budżetu państwa. Gwarancje państwa mogą rzeczywiście powodować utratę zasobów państwa ponoszącego ryzyko finansowe i rezygnującego z odpowiedniej składki, która powinna zostać uiszczona przez beneficjentów.
- (50) Jest równie oczywiste, że środek jest wybiórczy ze względu na fakt, iż z gwarancji państwa mogą korzystać jedynie armatorzy, którzy zamierzają realizować prace w zakresie budowy i przebudowy statków w stoczniach włoskich (i które odpowiadają ustalonym kryteriom przez włoskie prawo).
- c) *Zakłócenie konkurencji oraz wpływ na wymianę handlową*
- (51) Korzyści gospodarcze, które Fundusz zapewnia konkretnym przedsiębiorstwom mogą same w sobie zakłócać konkurencję, gdyż gwarancje Państwa mogą ułatwić dostęp takim przedsiębiorstwom do niektórych rodzajów działalności, które w inny sposób są dla nich niedostępne. Udzielenie gwarancji państwa bez odpowiedniej składki ze strony beneficjentów może zapewnić tym ostatnim oraz włoskiemu sektorowi stoczniowemu przewagę konkurencyjną w stosunku do konkurencji europejskiej i pozaeuropejskiej niekorzystającej z analogicznego programu.
- (52) Istnieje znacząca wewnątrzspółnotowa wymiana handlowa na globalnym rynku stoczniowym. Dlatego też przedmiotowy program może wpłynąć na wymianę pomiędzy państwami członkowskimi.
- (53) Podsumowując powyższe, ze względu na spełnienie wszystkich warunków wyszczególnionych w art. 87 ust. 1, proponowany program stanowi pomoc państwa w rozumieniu Traktatu.
- 2) **Zgodność pomocy ze wspólnym rynkiem**
- (54) Artykuł 87 ust. 2 i 3, przedstawia warunki na podstawie których dana pomoc jest zgodna lub może być uznana za zgodną ze wspólnym rynkiem. Artykuł 87 ust. 3 lit. e) przewiduje, że Rada może określić na wniosek Komisji, stanowiąc większością kwalifikowaną, kategorie pomocy które będą zgodne ze wspólnym rynkiem.
- (55) W momencie zgłoszenia, pomoc dla przemysłu stoczniowego podlegała przepisom rozporządzenia Rady (WE) nr 1540/98 z dnia 29 czerwca 1998 r. w sprawie pomocy na rzecz przemysłu stoczniowego⁽⁷⁾. Zgodnie z tym rozporządzeniem zezwala się na pomoc jedynie na warunkach oraz do celów w nim określonych. Ponadto pomoc na funkcjonowanie przemysłu stoczniowego nie jest już możliwa w przypadku umów zawartych po 31 grudnia 2000 r.
- (56) Od 1 stycznia 2004 r. stosuje się nowe zasady dotyczące pomocy państwa na rzecz przemysłu stoczniowego⁽⁸⁾ („ramy prawne dotyczące pomocy na rzecz przemysłu stoczniowego”) potwierdzające zakaz wszelkiej pomocy niezbędnej dla funkcjonowania sektora. W konsekwencji mogą być uważane za zgodne pomoce odpowiadające wskazanym wymogom i do celów przewidzianych w ramach prawnych.
- (57) Zgodnie z orzecznictwem Sądu⁽⁹⁾ chyba, że zostało postanowione inaczej przez przejściowe przepisy, notyfikowane pomoce Państwa muszą być rozpatrywane w świetle obowiązujących przepisów w chwili przyjęcia decyzji o ich zgodności. Dlatego w tym przypadku pomoc musi być rozpatrzona w świetle regulacji prawnych w zakresie pomocy na rzecz przemysłu stoczniowego.
- (58) Decyzja o wszczęciu postępowania została przyjęta kiedy obowiązywało już rozporządzenie (WE) nr 1540/98 ustanawiające jej podstawy prawne. Zatem nie istnieje konieczność wszczęcia nowego postępowania, kiedy odpowiednie przepisy dwóch aktów prawnych nie są zasadniczo odmienne. Warunek ten jest spełniony w omawianym przypadku⁽¹⁰⁾.
- (59) Zgodnie z ramami prawnymi dotyczącymi pomocy państwa na rzecz przemysłu stoczniowego oraz rozporządzeniem (WE) nr 1540/98, przedmiotowa pomoc obejmuje wszelkie rodzaje pomocy bezpośredniej lub pośredniej udzielonej stoczniom, armatorom lub osobom trzecim, a w szczególności ulgi kredytowe, gwarancje oraz ulgi podatkowe⁽¹¹⁾.

(7) Dz.U. L 202 z 18.7.1998, str. 1.

(8) Ramy prawne dotyczące pomocy państwa na rzecz przemysłu stoczniowego (2003/C 317/06) (Dz.U. C 317 z 30.12.2003, str. 11).

(9) Por. wyrok Sądu Pierwszej Instancji z 18.11.2004, sprawa T-176/01, Ferriere Nord SpA przeciwko Komisji, w szczególności punkty od 134 do 140.

(10) Por. wyrok T-176/01, punkty od 74 do 82.

(11) Por. art. 2 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1540/98 oraz pkt 11 regulacji prawnej w zakresie pomocy na budowę statków.

- (60) W zakresie zgodności ze wspólnym rynkiem, decyzja o wszczęciu postępowania opiera się na tym, iż przedmiotowa pomoc jest pomocą operacyjną i jako taka jest niezgodna ze wspólnym rynkiem zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1540/98 ⁽¹²⁾ z dnia 1 stycznia 2001 r. Przepis ten obowiązuje do chwili obecnej na podstawie ram prawnych dotyczących pomocy państwa na rzecz przemysłu stoczniowego, które nie zezwalają na udzielenie pomocy operacyjnej.
- (61) W decyzji o wszczęciu postępowania zbadano również możliwość oceny zgodności pomocy w świetle postanowień OECD dotyczących ulg kredytowych udzielonych na budowę lub przebudowę statków ⁽¹³⁾. W tej sprawie potwierdzano, iż pomimo że Porozumienie OECD oraz porozumienie sektorowe określały zasady dotyczące gwarancji, to postanowienia Porozumienia dotyczące składek minimalnych, do których się one odnoszą nie będą stosowane dopóki nie zostaną ponownie rozpatrzone przez strony Porozumienia sektorowego ⁽¹⁴⁾. Przypadek ten ma miejsce do chwili obecnej.
- (62) Nie rozpatrzono natomiast pomocy odnośnie pozostałych przepisów w zakresie zgodności przewidzianych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1540/98 z uwagi na oczywisty fakt, iż przedmiotowa pomoc nie stanowi pomocy na zakończenie, ratowanie i restrukturyzację, innowacyjne inwestycje, badania i rozwój, ani ochronę środowiska. Jest również oczywiste, iż pomoc nie jest skierowana na ułatwienie osiągnięcia tych celów nawet w świetle przepisów, choć trochę różnych, ram prawnych dotyczących pomocy państwa na rzecz przemysłu stoczniowego. Tym samym sposobem, jest oczywiste, iż pomoc nie realizuje pozostałych celów horyzontalnych (szkolenie, zatrudnienie, wspieranie MŚP) przyjętych w ramach przywołanych ram prawnych.
- (63) Należy podkreślić, iż władze Włoch nigdy nie twierdziły, że przedmiotową pomoc należy uznać za zgodną ze wspólnym rynkiem. W konsekwencji nigdy nie dostarczyły Komisji informacji umożliwiających ocenę, czy pomoc może zostać objęta derogacją od ogólnego zakazu określonego w art. 87 ust. 1 Traktatu.
- (64) W świetle powyższego, Komisja uważa, iż w niniejszym przypadku nie stosuje się derogacja od zakazu udzielania

pomocy Państwa na rzecz przemysłu stoczniowego i że środek wykazujący istotne cechy pomocy państwa, jest niezgodny ze wspólnym rynkiem.

VI. WNIOSKI

- (65) W związku z powyższym Komisja wnioskuje, iż program dotyczący *specjalnego funduszu gwarancyjnego przeznaczanego na rzecz przemysłu stoczniowego* jest programem pomocy państwa niezgodnym ze wspólnym rynkiem,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Program pomocy państwa, który Włochy zamierzają wprowadzić w życie w zakresie kredytu przeznaczanego na rzecz przemysłu stoczniowego na podstawie art. 5 ustawy nr 261 z dnia 31 lipca 1997 r. zmienionego na mocy art. 1 ustawy nr 413 z dnia 30 listopada 1998 r. i włączonego do rozporządzenia Ministra Skarbu, Budżetu oraz Planowania gospodarczego (*decreto del ministro del Tesoro, del bilancio e della programmazione economica*) z dnia 14 grudnia 2000 r., jest niezgodny ze wspólnym rynkiem.

W związku z powyższym nie można zrealizować ww. pomocy.

Artykuł 2

W ciągu 2 miesięcy od zgłoszenia niniejszej decyzji, Włochy poinformują Komisję o działaniach podjętych w celu dostosowania się do niej.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Włoskiej.

Sporządzono w Brukseli, dnia 6 kwietnia 2005 r.

W imieniu Komisji

Neelie KROES

Członek Komisji

⁽¹²⁾ Por. art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1540/98.

⁽¹³⁾ Por. art. 3 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1540/98.

⁽¹⁴⁾ Por. pkt 23 ram prawnych dotyczących pomocy państwa na rzecz przemysłu stoczniowego, która odsyła do postanowień OECD cytowanych w decyzji o wszczęciu postępowania.

DECYZJA KOMISJI**z dnia 4 września 2006 r.****ustanawiająca klasy odporności na oddziaływanie ognia zewnętrznego niektórych wyrobów budowlanych dotycząca dachowych płyt warstwowych z dwiema okładzinami metalowymi***(notyfikowana jako dokument nr C(2006) 3883)***(Tekst mający znaczenie dla EOG)****(2006/600/WE)**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

ognia zewnętrznego dotyczącej wyrobów budowlanych w ich docelowym zastosowaniu.

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 89/106/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich odnoszących się do wyrobów budowlanych ⁽¹⁾, a w szczególności jej art. 20 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Dyrektywa 89/106/EWG przewiduje, że aby uwzględnić różne poziomy ochrony obiektów budowlanych na szczeblach narodowym, regionalnym i lokalnym, konieczne może być ustanowienie, przez dokumenty interpretacyjne, klas odpowiadających właściwościom użytkowym wyrobów dotyczącym każdego z wymagań podstawowych. Dokumenty takie opublikowano w formie „Komunikatu Komisji w sprawie dokumentów interpretacyjnych w odniesieniu do dyrektywy 89/106/EWG ⁽²⁾”.

(2) W zakresie wymagania podstawowego dot. bezpieczeństwa pożarowego, dokument interpretacyjny nr 2 wymienia szereg powiązanych ze sobą środków składających się na strategię bezpieczeństwa pożarowego, która ma być na różne sposoby rozwijana w państwach członkowskich.

(3) Jednym z takich środków określonych w dokumencie interpretacyjnym nr 2 jest ograniczenie powstawania i rozprzestrzeniania się ognia i dymu na danej powierzchni poprzez ograniczenie potencjału wyrobów budowlanych do przyczyniania się do pełnego rozniecenia ognia.

(4) Poziom tego ograniczenia może być wyrażony tylko przez zróżnicowane poziomy odporności oddziaływania

(5) Dążąc do zharmonizowanego rozwiązania, przyjęto system klas w decyzji Komisji 2001/671/WE z dnia 21 sierpnia 2001 r. wykonującej dyrektywę Rady 89/106/EWG w odniesieniu do klasyfikacji odporności dachów i pokryć dachowych na działanie ognia zewnętrznego ⁽³⁾.

(6) W przypadku niektórych wyrobów budowlanych konieczne jest stosowanie klasyfikacji ustanowionej decyzją 2001/671/WE.

(7) Odporność na ogień zewnętrzny niektórych dachów i pokryć dachowych, w ramach klasyfikacji określonej w decyzji 2001/671/WE, jest dostatecznie ustalona i wystarczająco dobrze znana organom regulującym zagadnienia pożarowe w państwach członkowskich, co oznacza, że nie wymagają one dalszych badań w zakresie tej właściwości użytkowej.

(8) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Budownictwa,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Wyroby budowlane, które bez konieczności przeprowadzania dalszych badań spełniają wszystkie wymagania w zakresie odporności na oddziaływanie ognia zewnętrznego są określone w Załączniku.

Artykuł 2

W Załączniku do niniejszej decyzji określa się konkretne klasy mające zastosowanie do różnych wyrobów budowlanych w ramach klasyfikacji dotyczącej odporności na działanie ognia zewnętrznego, przyjętej w decyzji 2001/671/WE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 40 z 11.2.1989, str. 12. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. C 62 z 28.2.1994, str. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 235 z 4.9.2001, str. 20.

Artykuł 3

W stosownych przypadkach, wyroby powinny być rozpatrywane pod kątem ich docelowego końcowego zastosowania.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 4 września 2006 r.

W imieniu Komisji
Günter VERHEUGEN
Wiceprzewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Poniższa tabela zawiera wykaz wyrobów budowlanych, które spełniają wszystkie wymogi w zakresie właściwości związanych z odpornością na działanie ognia zewnętrznego, bez potrzeby przeprowadzania badań.

Tabela

KLASY ODPORNOŚCI NA ODDZIAŁYWANIE OGNIĄ ZEWNETRZNEGO DACHOWYCH PŁYT WARSTWOWYCH Z DWIEMA OKŁADZINAMI METALOWYMI

Wyrób ⁽¹⁾	Szczegółowy opis wyrobu	Materiał rdzenia o minimalnej gęstości	Klasa ⁽²⁾
Dachowe płyty warstwowe z okładzinami ze stali, stali nierdzewnej lub aluminium	Zgodnie z normą EN 14509 ⁽¹⁾	PUR 35 kg/m ³ lub	B _{ROOF} (t1)
		MW (lamelę) 80 kg/m ³ lub	B _{ROOF} (t2)
		MW (płyty o pełnej szerokości) 110 kg/m ³	B _{ROOF} (t3)

⁽¹⁾ Panele z profilowanym zewnętrznym pokryciem metalowym posiadającym:

- minimalną grubość 0,4 mm, w przypadku pokryć wykonanych ze stali lub stali nierdzewnej;
- minimalną grubość 0,9 mm, w przypadku pokryć wykonanych z aluminium;
- przy każdym podłużnym połączeniu dwóch paneli zakładkę zewnętrznego pokrycia metalowego przebiegającą przez całą koronę i sięgającą przynajmniej 15 mm w dół w kierunku przeciwległej strony korony, nakładkę metalową całkowicie przykrywającą koronę łączeniową przy połączeniu podłużnym lub podniesiony rąbek wzdłuż połączenia;
- przy każdym poprzecznym połączeniu dwóch paneli, zakładkę zewnętrznego pokrycia metalowego o długości co najmniej 75 mm;
- ochronną powłokę zewnętrzną zawierającą stosowaną w postaci płynnej farbę z polichlorkiem winylu o maksymalnej nominalnej grubości suchej powłoki 0,200 mm, PCS (potencjał cieplny brutto) nie większym niż 8,0 MJ/m² i maksymalnej suchej masie 300 g/m²;
lub jakąkolwiek cienką powłokę z farby o wartościach niższych niż wyżej określone;
- minimalną klasę odporności na działanie ognia D-s3, d0 bez zabezpieczenia krawędzi, zgodnie z normą EN 13501-1;

⁽²⁾ Klasa jak określono w tabeli 1 Załącznika do decyzji 2001/671/WE.

Stosowane skróty: PUR = poliuretan; MW = wełna mineralna; PVC = polichlorek winylu; PCS = potencjał cieplny brutto.

DECYZJA KOMISJI**z dnia 5 września 2006 r****w sprawie środków nadzwyczajnych w odniesieniu do niedozwolonego genetycznie zmodyfikowanego organizmu pod nazwą LL RICE 601 w produktach z ryżu**

(notyfikowana jako dokument nr C(2006) 3932)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2006/601/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności i ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności⁽¹⁾, w szczególności jego art. 53 ust. 2 akapit drugi,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 4 ust. 2 i art. 16 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1829/2003 z dnia 22 września 2003 r. w sprawie genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy przewidują, że żadna genetycznie zmodyfikowana żywność ani pasza⁽²⁾ nie może zostać wprowadzona do obrotu na rynku Wspólnoty, chyba że jest ona objęta zezwoleniem wydanym zgodnie ze wspomnianym rozporządzeniem. Artykuł 4 ust. 3 i art. 16 ust. 3 tego samego rozporządzenia stanowią, że nie należy zatwierdzać żywności i paszy zmodyfikowanej genetycznie, o ile nie zostało wykazane w sposób właściwy i wystarczający, iż nie wywiera ona szkodliwych skutków dla zdrowia ludzi, zwierząt lub środowiska naturalnego, nie wprowadza konsumenta ani użytkownika w błąd ani nie odbiega od żywności czy też paszy przeznaczonej do zastąpienia w takim zakresie, że jej normalne spożycie byłoby ze względów żywieniowych niekorzystne dla ludzi lub zwierząt.
- (2) W dniu 18 sierpnia 2006 r. władze Stanów Zjednoczonych Ameryki poinformowały Komisję, że produkty z ryżu zanieczyszczone genetycznie zmodyfikowanym ryżem pod nazwą „LL RICE 601” (zwane dalej „produktami zanieczyszczonymi”), które nie zostały zatwierdzone do wprowadzenia do obrotu na rynku Wspólnoty, zostały znalezione w próbkach ryżu pobranych na rynku USA z ryżu długoziarnistego znajdującego się w obiegu handlowym i pochodzącego ze zbioru z 2005 r. Zanieczyszczenie produktów zostało zgłoszone władzom USA w dniu 31 lipca 2006 r. przez *Bayer Crop Science*, tj. firmę, która opracowała genetycznie zmodyfikowany ryż LL RICE 601. Władze USA poinformowały następnie Komisję, że w dalszym ciągu nie jest wiadomo, w jakim zakresie łańcuch dostaw został zanieczyszczony i w chwili obecnej nie można przekazać informacji dotyczących możliwego zanieczyszczenia produktów wywożonych do UE. Ponadto władze te poinformowały

Komisję, że wyżej wspomniane produkty nie zostały również zatwierdzone do wprowadzania do obrotu w Stanach Zjednoczonych.

- (3) Bez uszczerbku dla obowiązków kontrolnych państw członkowskich, przyszłe środki podejmowane w odniesieniu do prawdopodobnego przywozu zanieczyszczonych produktów powinny utworzyć kompleksowe i wspólne podejście, pozwalające na podjęcie szybkich i skutecznych działań oraz na uniknięcie zasadniczych różnic między państwami członkowskimi w sposobie podjęcia do sytuacji.
- (4) Artykuł 53 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 przewiduje możliwość przyjęcia odpowiednich wspólnotowych środków nadzwyczajnych dotyczących żywności i paszy przywożonych z kraju trzeciego w celu ochrony zdrowia ludzkiego, zdrowia zwierząt lub środowiska, w przypadku gdy takie ryzyko nie może być wystarczająco objęte za pomocą środków podjętych przez dane państwa członkowskie.
- (5) Biorąc pod uwagę fakt, że ryż LL RICE 601 nie został zatwierdzony zgodnie z prawodawstwem wspólnotowym oraz ze względu na domniemane ryzyko związane z produktami niezatwierdzonymi zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1829/2003, które uwzględnia zasadę ostrożności ustanowioną w art. 7 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, właściwym jest podjąć środki nadzwyczajne zmierzające do zapobieżenia wprowadzeniu zanieczyszczonych produktów do obrotu na rynku Wspólnoty.
- (6) Zgodnie z ogólnymi wymogami ustanowionymi rozporządzeniem (WE) nr 178/2002, podmioty działające na rynku żywności i pasz są w pierwszym rzędzie odpowiedzialne wobec prawa za spełnianie wymogów prawa żywnościowego przez żywność i pasze w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą oraz za kontrolę przestrzegania tych wymogów. Obowiązek udowodnienia, że nie zostały wprowadzone do obrotu żadne zanieczyszczone produkty, spoczywa zatem na przedsiębiorstwach odpowiedzialnych za wprowadzanie żywności i pasz po raz pierwszy do obrotu. W tym celu środki przewidziane w niniejszej decyzji powinny wymagać, aby przesyłki określonych produktów pochodzących ze Stanów Zjednoczonych mogły być wprowadzone do obrotu pod warunkiem dostarczenia sprawozdania analitycznego, wykazującego, że produkty te nie są zanieczyszczone ryżem LL RICE 601. Wspomniane sprawozdanie analityczne powinno zostać sporządzone przez akredytowane laboratorium zgodnie z normami międzynarodowymi.

⁽¹⁾ Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 575/2006 (Dz.U. L 100 z 8.4.2006, str. 3).

⁽²⁾ Dz.U. L 268 z 18.10.2003, str. 1.

- (7) W celu ułatwienia kontroli wszystkie genetycznie zmodyfikowane produkty żywnościowe i pasze wprowadzone do obrotu powinny zostać poddane zatwierdzonej metodzie wykrywania. Firma Bayer Crop Science została poproszona o dostarczenie metod wykrywania ryżu pn. LL RICE 601, jak również próbek kontrolnych. Udostępniła ona w tym celu dwie metody, zatwierdzone przez federalną służbę kontroli zbóż, urząd ds. zakładów rzeźnych i punktów skupu bydła rzeźnego (GIPSA) podlegając Departamentowi Rolnictwa Stanów Zjednoczonych we współpracy ze wspólnotowym laboratorium referencyjnym, o którym mowa w art. 32 rozporządzenia (WE) nr 1829/2003.
- (8) Środki przewidziane w niniejszej decyzji muszą być proporcjonalne i nie ograniczające handlu bardziej, niż to konieczne; powinny one zatem objąć jedynie produkty, w przypadku których uznano, że istnieje prawdopodobieństwo zanieczyszczenia ryżem LL RICE 601 i które, zgodnie z otrzymanymi informacjami, są przywożone ze Stanów Zjednoczonych do Wspólnoty.
- (9) Pomimo wniosków ze strony Komisji, władze USA nie były w stanie zagwarantować, że produkty z ryżu przywożone ze Stanów Zjednoczonych nie zawierają ryżu LL RICE 601.
- (10) Jeżeli chodzi o produkty paszowe lub inne produkty żywnościowe nieobjęte środkami przewidzianymi w niniejszej decyzji, państwa członkowskie powinny kontrolować, czy zostały one zanieczyszczone LL RICE 601. Na podstawie informacji dostarczanych przez państwa członkowskie, Komisja rozważy konieczność podjęcia stosownych środków dodatkowych.
- (11) Decyzję Komisji 2006/578/WE z dnia 23 sierpnia 2006 r. w sprawie środków nadzwyczajnych w odniesieniu do niedozwolonego, genetycznie zmodyfikowanego organizmu LL RICE 601 w produktach z ryżu⁽¹⁾ podjęto celem wprowadzenia czasowego zakazu wprowadzania do obrotu produktów zanieczyszczonych.
- (12) Powyższe środki tymczasowe należy zatwierdzić.
- (13) Należy zatem uchylić i zastąpić decyzję 2006/578/WE.
- (14) Środki przewidziane w niniejszej decyzji podlegają przeglądowi przed upływem sześciu miesięcy w celu sprawdzenia, czy są one w dalszym ciągu konieczne.
- (15) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Zakres

Niniejsza decyzja ma zastosowanie do następujących produktów pochodzących ze Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej:

Produkt	Kod CN
ryż łuskany (brązowy) parzony długoziarnisty A	1006 20 15
ryż łuskany (brązowy) parzony długoziarnisty B	1006 20 17
ryż łuskany (brązowy) parzony długoziarnisty A	1006 20 96
ryż łuskany (brązowy) parzony długoziarnisty B	1006 20 98
ryż półbielony parzony długoziarnisty A	1006 30 25
ryż półbielony parzony długoziarnisty B	1006 30 27
ryż półbielony długoziarnisty A	1006 30 46
ryż półbielony długoziarnisty B	1006 30 48
ryż całkowicie bielony parzony długoziarnisty A	1006 30 65
ryż całkowicie bielony parzony długoziarnisty B	1006 30 67
ryż całkowicie bielony długoziarnisty A	1006 30 96
ryż całkowicie bielony długoziarnisty B	1006 30 98
ryż łamany, o ile nie jest objęty certyfikatem poświadczającym, że nie zawiera on ryżu długoziarnistego	1006 40 00

Artykuł 2

Warunki pierwszego wprowadzenia do obrotu

Państwa członkowskie zezwalają na wprowadzenie do obrotu po raz pierwszy produktów wymienionych w art. 1 jedynie w przypadku, gdy oryginalne sprawozdanie analityczne towarzyszące przesyłce, oparte na odpowiedniej i zatwierdzonej metodzie wykrywania genetycznie zmodyfikowanego ryżu LL RICE 601, sporządzone przez akredytowane laboratorium wykazuje, że dany produkt nie zawiera genetycznie zmodyfikowanego ryżu pod nazwą LL RICE 601.

Jeśli przesyłka produktów wymienionych w art. 1 jest podzielona, każdej części podzielonej przesyłki towarzyszy uwierzytelniony odpis rzeczowego sprawozdania analitycznego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 230 z 24.8.2006, str. 8.

W przypadku braku takiego sprawozdania analitycznego, o którym mowa w ust. 1, podmiot mający siedzibę we Wspólnocie odpowiedzialny za pierwsze wprowadzenie produktu do obrotu zleca zbadanie produktów wymienionych w art. 1 w celu wykazania, że nie zawierają one genetycznie zmodyfikowanego ryżu pod nazwą LL RICE 601. Do czasu otrzymania sprawozdania analitycznego, przesyłki nie wprowadza się do obrotu we Wspólnocie.

Państwa członkowskie informują Komisję o pozytywnych (niekorzystnych) wynikach za pomocą systemu wczesnego ostrzegania o niebezpiecznej żywności i paszach.

Artykuł 3

Inne środki kontroli

Państwa członkowskie podejmują stosowne środki, łącznie z wyrwkowym pobieraniem próbek i analizą już wprowadzonych do obrotu produktów, o których mowa w art. 1, w celu potwierdzenia nieobecności genetycznie zmodyfikowanego ryżu LL RICE 601. Informują one Komisję o dodatkich (niekorzystnych) wynikach za pomocą systemu wczesnego ostrzegania o niebezpiecznej żywności i paszach.

Artykuł 4

Przesyłki zanieczyszczone

Państwa członkowskie podejmują stosowne środki w celu zagwarantowania, że produkty wymienione w art. 1, co do których ustalono, że zawierają genetycznie zmodyfikowany ryż LL RICE 601, nie zostaną wprowadzone do obrotu.

Artykuł 5

Zwrot kosztów

Państwa członkowskie zapewniają poniesienie kosztów wynikłych z wdrażania art. 2 i art. 4 przez zainteresowane podmioty odpowiedzialne za wprowadzenie produktów po raz pierwszy do obrotu.

Artykuł 6

Przegląd środków

Przeglądu środków przewidzianych niniejszą decyzją należy dokonać najpóźniej do dnia 28 lutego 2007 r.

Artykuł 7

Uchylenie

Uchyla się decyzję 2006/578/WE.

Artykuł 8

Adresaci

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, 5 września 2006 r.

W imieniu Komisji
Markos KYPRIANOU
Członek Komisji